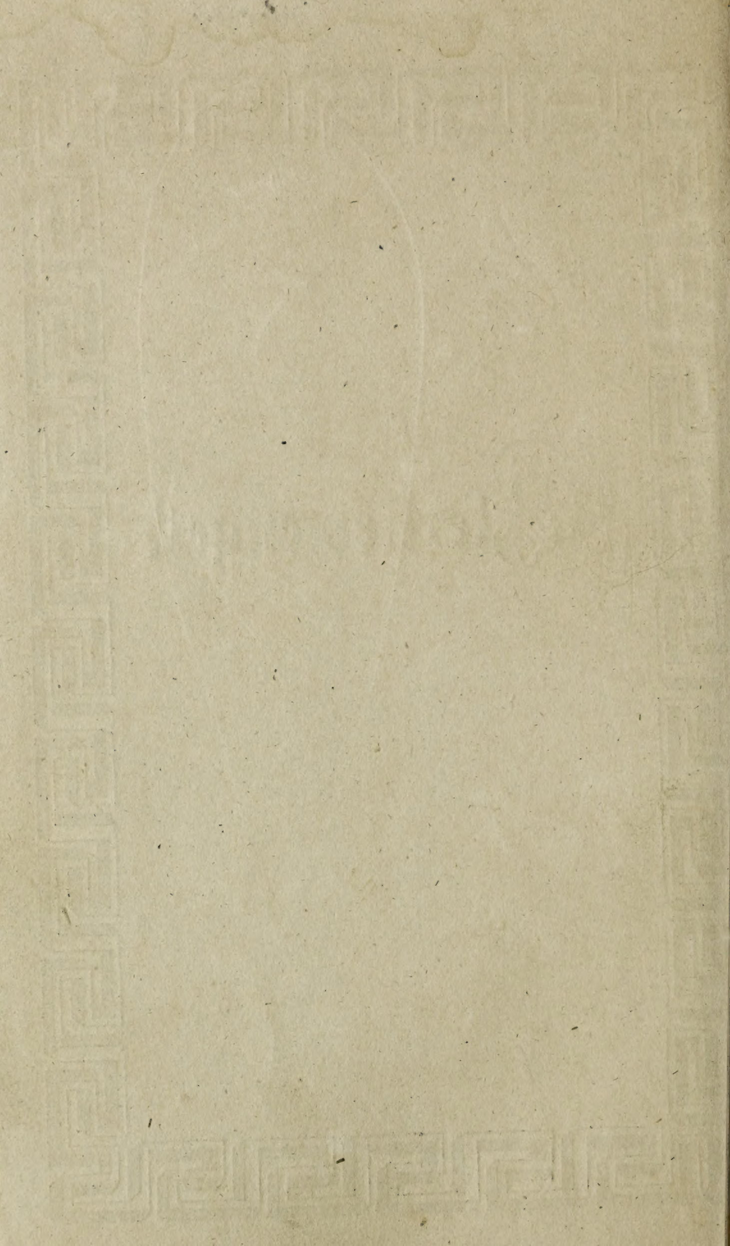

E. de Planard:
Klerkevænget.
oversat af Th. Overskou
1834.

Klerkevænget.

Lærkevænget.

Syngestykke i tre Acter.

Af E. de Planard; Musiken af Herold.

Oversat af Th. Overskou.

Kjøbenhavn, 1834.

Trykt paa den Schubothske Boghandlings Forlag,

hos Bianco Luno & Schneider.

Klerkevænget.

(Første Gang opført paa det Kgl. Theater d. 28. Octbr. 1834.)

Personerne:

Margaretha, Dronning af Navarra . . .			Mad. Nielsen.
Isabelle, en ung Grevinde	fra Bearn		Jfr. Irza.
Mergy, Adelsmand	fra Bearn		Hr. Schwartzen.
Comminge, Oberst ved den franske adelige Hestgarde		—	Kirchheiner.
Cantarelli, Cornet ved samme Corps . . .		—	Phister.
Girot, Eier af Værtshuset i Klerkevænget .		—	Cetti.
Nicette, hans Brud			Mad. Kragh.

En Vagtmester ved Hestgarden.

Bysvendenes Formand.

Hoffolk, Borgerfolk, Hestgardere og Bysvende.

Handlingen foregaaer deels i Paris, deels i Omegnen; Tiden er 1582, under Henrik den Tredies Regjering.

Förste Act.

Et stort Værelse i et Værtshuus; det er næsten aabent i Baggrunden, saa at man kan see Træerne, som staae langs med Landeveien; paa den modsatte Side af denne ligger et Krat. I Værelset staae nogle smaae Borde med Duge, Servietter og Glas.

Første Scene.

Girot. Nicette (i Brudedragt) og **Borgerfolk** (komme fra Veien med Spillemænd i Spidsen).

Skaren.

Mod Sky skal Sange tone,
Som Glæden tolke kan!
Snart Nicette skal, som Kone,
Favne ømt en vakker Mand!

Girot,
(som gaaer stolt frem og tilbage; sagte til Nicette.)

Paa mine Fagter
De med Beundring see!

Nicette (sagte til Girot).

Husk paa, man os betragter,
Faae mig ei til at lee!

Girot (til Følget).

Herlig Viin, lækkre Retter
Staae i Haven for Jer!
Til Bords Eder sætter;
Vi skal strax være der!

Skaren.

Mod Sky skal Sange tone,
Som Glæden tolke kan!
Snart Nicette skal, som Kone,
Favne ømt en vakker Mand!

(De gaae.)

Anden Scene.

Nicette. Girot.

Girot. Aa, lad os hvile os lidt, søde Nicette! hvis vi ellers kan faae Roe til at hvile os! For at gjøre Din Smag Ære har jeg pyntet mig ud som en Modeherre fra Louvre; men disse Klæder sidde ligesaa snevert om mig, som Skeden om en Kaarde; den stivede Strimmel stikker mig i Ørene, den udstoppede Trøie presser Sveden ud af mig og mine ny Halvstøvler trykke mig saa det er skrækkeligt. Himmel og Jord! hvor vi have rendt! hvor vi have feiet omkring for at besøge Folk. Gud bevares, hvor de flaue Bryllupsskikke her i Jeres Landsby kan trætte et Menneske.

Nicette Man maa være høflig, min gode Girot! Jeg havde slet ingen Fornøielse af mit Bryllup, naar vi ikke først havde besøgt alle dem, som have havt med det at bestille.

Girot. Det er ogsaa høflige Folk; deres Artigheder

ere meget fornøielige. Byfogden fortalte mig, at han var forelsket i Dig, og at han nok skulde komme tidt og spise til Middag hos mig i Paris; Sognepræsten klappede Dig paa begge Kinderne og sagde til mig, at det var en Dumhed at gifte sig; Degnen var saa artig at sige, at saadanne Folk som vi, maatte have Sang ved vort Bryllup, derfor maatte jeg give ham tre Rigsdaler, og Klokkeren sagde, at Du var for ung og smuk til mig.

Nicette. Ja, den Klokker har Forstand!

Girot. Mange Tak! ja men jeg er heller ingen Tosse! Død og Plage! det skal jeg vise ham, dersom han kommer mig for nær.

Nicette. Begynder Du nu igjen? Jeg synes Du er slem til at bande.

Girot. For Fanden! det troer jeg; det er jo Mode iblandt de Fornemme! der kommer fuldt op af Hofcavalerer i mit fornemme Vertshuus og det er af dem, jeg har lært den fine Tone og de galante Manerer. Naar man holder Vertshuus i Klerkevænget, ligeoverfor Louvre, Kongens Slot, saa hører man, paa en Maade, til Adelen, det har jeg ladet mig fortælle af en adelig Hestgarder, som i et Par Maaneders Tid har skyldt mig Penge.

Nicette. Du lader til at være forfængelig; Du vil blive stolt naar Du hører, at Din Brud har Margaretha af Valois, Kongen af Frankriges Søster og Kongen af Navarras Gemalinde, til Gudmoder.

Giron. Død og Liv! det er jo ypperligt! men hvorledes er Du kommen til den Ære? Det er jo et besynderligt Tilfælde; thi Dronningen af Navarra er ikke meget ældre end Du.

Nicette. Nei vist ikke. Den Dag, jeg skulde dobes, var Hoffet paa Jagt i Omegnen, og Dronningens Moder steg af her i Vertshuset; den lille Margaretha, som saae at jeg laae i Vuggen, legede med mig, som med et Dukkebarn, og vilde endelig med til Kirken; det benyttede min Moder sig af og bad hende til Fadder.

Girot. Seer Du nu hvad der kommer ud af at boe i Nærheden af Hoffet?

Nicette. Hvad der kommer ud af? Ja det har jeg ikke seet endnu! Det er sandt nok, Kongen af Navarra er ikke rig, og siden han har taget Flugten fra Paris, siger man, at han ligger i Feldten med en Vaabenkjole, der ikke er heelt af.

Girot. Det kan nok være; han skylder mig endnu for den sidste Aftensmad, han fik hos mig tilligemed Biron, Duplessis, Daubigné og nogle flere af hans og mine gode Venner. Men Din Gudmoder kommer dog sommetider og besøger Dig?

Nicette. Ja, naar de jage her. Maaskee hun ogsaa kommer i Dag; thi jeg saae en Flok af Hestgarden paa Veien fra Paris.

Girot. Saa lad os vente, min Engel! lad os vente paa Hoffet. Du skal bare høre hvorledes Cavalererne vil raabe: Ah ha! der er Girot, Verten i Klerkevænget! Kjende I hans Bord og hans Kjælder? Affted til Klerkevænget! Klerkevænget leve! — og de have Ret, de have, Fanden tage mig! Ret!

Nicette. Virkelig?

Girot. Klerkevænget — oh, det er et Himmerige!

Duet.

Girot.

Den fine Verden i mit Vertshuus mødes;
Hos mig Du Glædens Tempel finde vil!
Der glemmes Sorg; thi hvert Hjerte opglødes
Af god Champagne og Kjærligheds Ild!

Nicette.

I Glædens Rige jeg Dronning skal være.

Girot.

Den Fryd og Hæder vil jeg offre Dig.

Nicette.

Jeg skal blandt Hof og Adel Kronen bære.

Girot.

Ja vist, min Glut! — de søge jo hos mig!

Girot.

Den fine Verden i mit Vertshuus mødes;
Hos mig Du Glædens Tempel finde vil!
Der glemmes Sorg; thi hvert Hjerte opglødes
Af god Champagne og Kjærligheds Ild!

Nicette.

Den fine Verden i Dit Vertshuus mødes;
Hos Dig jeg Glædens Tempel finde vil!
Der glemmes Sorg; thi hvert Hjerte opglødes
Af god Champagne og Kjærligheds Ild!

Girot.

Muntre Sange,
Dunkle Rosengange,
Der skjænker mange
Smaaglutter Lyst!
Naar Maanen smiler

Did den Elskte iler
Og henrykt hviler
Ved Pigens Bryst
Fuglens Trille
Toner i det Stille,
Vindene spille
Med Træets Blad!
Barmen bæver!
Amor dem omsvæver
Og Blikket haver
Hun øm og glad

Nicette.

Muntre Sange o. s. v.

Girot (med en merk Mine).

Men med Eet Forandring der skeer!

Nicette.

Hvad? kan Du mig fortælle meer?

Girot.

To vilde Mænd, som Vaaben bære,
Sig nærme rask med Vredens Fjed;
Mit Huus de vise vil den Ære,
At støde der hinanden ned!

Nicette.

Gud! er det der, de duellere?

Girot.

Det Moden er!

Nicette.

Det Moden er?

Girot.

I Haven hos mig slaaes enhver,
Hvis Adel man skal respectere;

Den er vanæret ved Duel,
Som ikke døer i mit Hotel!

Nicette.

For Dine Kunder af Angst jeg bæver.

Girot.

Hos mig at stride Moden kræver.

Nicette.

Hvor Mandfolk tørste efter Blod!

Girot.

Ja, det gjør just min Næring god.

Nicette.

Det er afskyeligt saa at stride.

Girot.

Ved Hoffet er det nu en Dyd.

Nicette.

Jeg vil derom ei mere vide,
Fortæl mig om de Forelskte Fryd!

Girot.

Om de Forelsktes Fryd?

Nicette.

Om de Forelsktes Fryd!

Begge.

Muntre Sange o. s. v.

Tredie Scene.

De Forrige. Mergy.

Mergy. Holla! — Opvartere! — Fortræffeligt! saaledes modtager man de Fremmede paa det bedste Verts=

huus i Landsbyen; her er ikke en Staldkarl, som kan give min Hest et Foer.

Nicette. Om Forladelse, Herr Cavalleer! men jeg skal giftes i Morgen, og lukker mit Verthuus i Aften, for at tage til Paris med min Herre og Huusbonde, som der staaer; saa gaaer det altid lidt uordentligt til.

Mergy. Jeg vil ikke være til Uleilighed, smukke Brud! men min gode Ganger, min bedste Ven, er nærved at styrte af Træthed, og jeg selv er, efter to Dages Ridt —

Girot. O ho! I kommer langveis fra?

Mercy. Fra Navarra.

(Lægger Kappe og Pidsk fra sig)

Girot (sagte til Nicette). Det vidste jeg — en ganske simpel Trøie, uden Guld eller Sølv, nedlagt Krave — han er en Bearner — en elendig Kunde.

Nicette. Han har dog en ædel Mine.

Girot. Gud bevares! ædel som Kongens; men ikke en Hvid i Lommen.

Mergy. Der er et Guldstykke; men skynd Jer nu lidt.

Nicette (sagte til Girot). Seer Du?

Girot (hilsende). Naadigste Herre! vær ganske rolig; jeg skal selv sørge for Eders ædle Ganger!

(Gaaer).

Nicette. Og jeg skal opvarte Jer. (vender tilbage) Men, om Forladelse, er I maaskee et af de fortabte Faar?

Mergy. Af de fortabte Faar?

Nicette. Ja, i det Land, hvorfra I kommer, holde de just ikke meget af vor hellige Fader Paven.

Mergy. Naa, Du mener en Huguenot?

Nicette. Naturligviis.

Mergy. Jo vist, mit Barn! Du har truffet det.

Nicette. Seer man det! Men bliv nu ikke vred. Jeg bryder mig ikke om det; jeg spurgte kun om det, for at faae at vide, om jeg tør byde Eder en Kapun, endskjøndt det er Fredag.

Mergy. Jo kom kun med den.

Nicette (gaaer). Strax, naadige Herre! strax!

Fjerde Scene.

Mergy (allene).

Arie.

I Aften jeg da igjen den store Stad vil skue
Hvori jeg tabte alt mit Held!
Ha! i mit Bryst jeg føler Haabet lue —
Og dog Angst gjennemisner min Sjel!

Snart skal Dig, Veninde!
Ømt min Arm omsnoe;
Sorgens Sky vil svinde,
Thi jeg var Dig troe!

Snart, min Sjels Veninde!
Jeg Dig atter har;
Styrket ved Dit Minde
Kun min Sorg jeg bar!

Jeg fulgte Pligt og Ære
Da fjernt fra Dig jeg leed,
Du svoer mig troe at være —
Har Du ei glemt Din Eed?
Mon Du, trods Glands og Smiger,
Midt i Hoflivets Lyst,
Endnu med Uskyld siger:

Kun for Dig slaaer mit Bryst
Snart skal Dig, Veninde!
Ømt min Arm omsnoe;
Sorgens Sky vil svinde,
Thi jeg var Dig tro!

Femte Scene.

Mergy. Girot.

Girot (kommer løbende; opbragt). De Slyngler, de hidsige Kjeltringer! har de ikke reent fordærvet mig min hele Stads? og dersom den lille Stalddør ikke havde været, saa var jeg aldrig sluppen vel fra de Bank, som de begyndte at tractere mig med! Uh! de lode deres Ridepidske vippe, saa at jeg maatte hoppe som en Mynde!

Mergy. Hvem taler Du om?

Girot. Om et Dusin Hestgardere, som ere komne hertil med Kongens Haandheste. — Der ere de! der ere de! aa! endnu have vi ikke faaet dem af Halsen.

Sjette Scene.

De Forrige. En Vagtmester ved Garden og hans Folk.

Garderne.

Dæk Bordet strax! vi her vil spise!
Lad os faae Mad og Viin!

Girot.

For Fanden! I Respect skal vise —

Garderne.

Hold Munden, Nar! bring Frokost ind!

Girot.

Men, mine Herrer! tænk dog paa —

Garderne.

Den bedste Viin Du bringe maa.

Girot (skrigende).

Her holdes ikke Vertshuus mere!
I Kjældren ingenting vi har!

Garderne.

Kom ei med Spøg! Du skal tractere
Hvor Fanden Du saa Vinen taer!

Girot (bliver ved at skrige).

Kan I ei høre?
Jeg siger, her er lukket i!

Syvende Scene.

De Forrige. Nicette (med Frokost).

Nicette.

Min Gud, saa tie!
Hvorfor vil De Spektakler gjøre?

Vagtmesteren.

See, her et klart Beviis vi seer
For at her ei beværtes meer!
(Tager Viinflasken).
Den Flaske Viin jeg selv vil tage.

(Mergy tager med Heftighed Flasken fra Vagtmesten, sætter den paa Bordet, lægger sin dragne Kaarde ved Siden af den, og sætter sig derpaa roligt til at spise.)

Garderne.

Til slig en Grovhed jeg ei saae Mage!
Du trodser en kongelig Vagt?
Tag Dig i Agt! tag Dig i Agt!
(Mergy skjærer et Stykke af Kapunen, som staaer paa Bordet.)

Med Kapun han frækt begynder
En Fredagsfrokost!?

Garderne.

Hvilken Synder!
En Fastedag han lever flot?
Den Fyr er bestemt en Huguenot!

Vagtmesteren.

Han ud af Vindvet snart skal være!

Mergy (reiser sig).

Frække Knægt!

Vagtmesteren.

Saa sagte, Kjære!
Jeg troer, at han gjør sig gal!

Garderne.

O vi nok ham tæmme skal!

paa eengang

Mergy (griber Kaarden).

Den, hvis Haand mod mig sig hæver,
Som et Liig skal segne her!

Garderne.

Du, min Ven! i Fare svæver,
Husk at Floden er Dig nær!

Girot. Nicette.

O, min Gud! af Frygt jeg bæver!

paa

Mergy.

Ha! jeg min Harme vil dølge;
Paa mit Sværd jeg stole kan!
Men, ved Gud! der Død skal følge
Hvis de tør mig gribe an!

Garderne.

(eengang.)

Vogt Du Dig for Seinens Bølge,
Lad Dit Mod den slukke kan.
Vil Du, Garden skal Dig følge,
Huguenot! til Gravens Rand?

Nicette. Girot.

Ak, jeg kan min Frygt ei dølge,
Ham de Slyngler dræbe kan;
Gid den Skryder og hans Følge
Slukte Modet selv i Vand.

Ottende Scene.

De Forrige. Cantarelli.

Cantarelli.

Per Dio! jeg synes man skjændts!

Vagtmesteren.

Herr Cornet! den Knægt er vist
En gjennemdreven Calvinist!

Cantarelli (seer Mergy).

Affè! mig de Træk er bekjendte.
Ah, Herr Baron! velkommen her!

Garderne.

En Baron? det var ei at vente,
Da hans Dragt spidsborgerlig er.

Cantarelli.

(Paa)

I nu til Posten Jer maa begive,
Den Obrest snart vil være her;
I veed, at let han vred kan blive,
Derfor til Vaaben skynder Jer!

Mergy.

Ved ham min Uro endt kan blive;
Thi ved Hoffet kjendt han er —
Dog lad ei Elskov mig henrive,
At jeg mig røber her!

Garderne.

Vi til vor Post os maae begive,
Vor Oberst snart vil være her;
Den gode Mand let vred kan blive,
Derfor vi strax bevæbnet er.

Nicette. Girot.

Det Pak kan, Gudskelov! ei blive,
Saa han i Fred kan være her;
Vi os til Haven maae begive;
Thi vore Gjæster vente der.

Tilsammen.

(Nicette, Girot og Garderne gaae.)

Niende Scene.

Mergy. Cantarelli.

Cantarelli. **Che fortuna**, at jeg Jer see igjen! Hvilken uventet Møde! **Il cavaliere** de Mergy, **l'amico** fra Bearn her i denne Landsby?

Mergy. I kan altsaa erindre mig endnu?

Cantarelli. **Per Dio**! skuld' jeg kunn' glemm' den Høflighed, I har mig viist, da min Skjæbne mig gjorde til Jeres **prigioniere**, i den gruelig Slag ved Bergerac, hvor min store Patron var saa naadig, mig at lade flye bort?

Mergy. I var jo ikke i nogen Fare; vi traf paa hinanden bag en Muur, hvor I, skjult bag Eders Hest, stod og bad Jer Rosenkrands.

Cantarelli. **Maravigliossamente!** jeg ikk' veed hvordan jeg kommen der; **senza dubbio**, jeg havd' gaaet feil i den Damp af Krudt. **In tanto**, I har mig behandlet som tappre Mand, som jeg er, og mig gjort fri **senza riscatto** — uden Løspeng'; derfor, befal! Jeg mig staaer godt, hos den Enkedronning. **Sua maestà** mig har ladt komm' fra **Firenze** for indrette de Concert og **divertimenti** ved Hof; jeg har bliv udmærkt, ved at more **le loro altessi**, og en Aften **la regina** Catharina mig har raabt **in estasi** over mine Talent: Bravo, Marquis Cantarelli! Alle har raabt **equalmente** og jeg har skrig' meer høit end de Andre, **perche** jeg er bliv Marquis; **poi** jeg er gjort Cornet i den Hestgard', som er al **nobilità**, og **al vostro servicio** til Fods og til Hest, med Stød og Hug, med Dolk og Kaard', som I behag'.

Mergy. Jeg takker! I Dag er jeg en fredelig Gesandt. Jeg kommer med et venskabeligt Budskab fra Kong Henrik af Navarra, til hans Svoger, Henrik den Tredie.

Cantarelli. **Tanto melio!** De Batailler er en ganst' god Ting, men de ikk' due **per un cantanto!** Den Krigsmusik mig strax gjør ondt i min Ør'. Men, Baron! **amico mio!** I lær de Æg bliv kold' og, **senza complimenti**, jeg kan Jer siig', at jeg paa Veien fra Paris har faaet en forskrækkelig Appetit.

Mergy. Saa til Bords!

Cantarelli. **Bene!** man sladdre bedre ved Bord.

Mergy (sagte). Jeg brænder af Begjærlighed efter at

fritte ham ud; men jeg veed ikke hvorledes jeg skal begynde!

Cantarelli (sætter sig). **Diavolo!** man sidd' godt her!

Mergy (sætter sig). Men denne Frokost er vel let for en saa forskrækkelig Appetit.

Cantarelli. **Come?**

Mergy. Her er kun Æg.

Cantarelli. Er den tyk', fed' Kapun ingeting?

Mergy. Men det er Fastedag.

Cantarelli. For min' Soldat — det er en andre Sag — **sono francesi!** men jeg er født i den Land, hvorfra al de Dispensation komm' — jeg kan med en god **coscienza** — Samvittighed, spise den lill' Wing', som I vil mig give!

Mergy. Med Fornøielse.

Cantarelli. **Oh quel famoso**, den Kong' af Navarra, hvad skal I begjær' for ham?

Mergy. Hm! — hans Gemalinde, troer jeg.

Cantarelli. Ah! hans elskeværdig' Grethe, som han kalder hende. Den **ambassada** ikk' nytter. **Sua Maestà** den Enkedronning ikke lader den **superba Marguerita** reis' bort fra Hof, hverken hun eller hendes Veninde, som aldrig hende forlad.

Mergy (med Deeltagelse). Og hvem er denne Veninde?

Cantarelly. I ikk' kjender hende? hun er Jeres Landsmandind'. **La contessina** Isabelle de Montal.

Mergy. Jo, hele Bearn kjender denne ædle Familie.

Cantarelli. Hun er sidst' Green af sin Familie. Den Kong' er hendes Formyndere. Ha! ha! ha! hun kom hertil med **Marguerita** — **oh!** uden at vid' mindst'

usanza di corte! man mig bad om at dann' hende — eben, jeg har givet hende de bedst principj!

(Reiser sig).

Mergy (sagte, idet han reiser sig). Fordømte italienske Slange!

Cantarelli. Oh, hun skal bliv' dannet for Hof — I kan vær' gansk' rolig! Hun skal bliv' en gloria for Navarr'

Mergy. Saa har hun vel allerede mange Tilbedere?

Cantarelli. Mange Tilbedere? — no! kun een, som har befriet hende fra al' de andre. Diavolo! naar Comminge viser sig, som il servitore d'una bella — all' de andre — via! via! de har ikk' Lyst at lad' dem stik død.

Mergy. Og hvem er denne Comminge?

Cantarelli. Hvem han er? Min Obrest, en onomo, som træk sin Kaard' tre, fiir Gange om Ugen. Cospetto! Ingen kan ham pareer! Naar han seer Jer med en skjæv Øie — addio! I kan gjør' Testament. Men, vero si è, han expedeer sin Mand con gusto, med Lethed, med nobilità — oh, all' de Damer er forrykt i ham.

Mergy (ærgerlig). Guds Død! alle disse elskværdige Pralere kan ikke forfærde en Mand, som har Mod!

Cantarelli (forskrækket). Corpo di Bacco! che dite? Naar I siig saa til ham, Jeres ambassada vil ikk' var' længe. (Man hører Horn i det Fjerne) Ah, kan I hør'? Den Jagt kommer herhen! (Han aabner en Glasdør) Ecco, ecco la cavalcada.

Mercy (ivrig). Maaskee Isabelle —

Cantarelli. **Addio**; jeg commandeer den Eskorte.

Mergy (i Glasdøren). Vi sees igjen!

Cantarelli. Gaae paa Terrasse; det er en **superbo spettacolo!**

Mergy. Farvel!

(Gaaer ud af Glasdøren.)

Cantarelli. Nu jeg maa lad' blæs til Hest! Men først en lill' Glas endnu.

(Skjænker i et Glas.)

Tiende Scene.

Cantarelli. Comminge.

Comminge. Hvad bestiller Du der?

Cantarelli (overrasket, med Glasset i Haanden). He? — det er Dig, brav' Comminge? **carissimo amico?**

Comminge (tager Glasset og drikker). Tie!

Cantarelli. Naar jeg ham seer, jeg har hverken Sult eller Tørst.

Comminge (giver ham Glasset). Der!

Cantarelli. **Mille grazie!** endnu en Glas?

Comminge. Nei, endskjøndt jeg er ligesaa træt som min Hest, der styrtede da jeg kom! Min Hals brænder som Helvedes Esse! Solen, Støvet, Fortrædeligheb — jeg kunde ikke være med ved Jagten! I Stedet for at følge Isabella, som Kongen havde tilladt mig, maatte jeg blive i Paris. En lille uskyldig Fyr fra Bretagne tvang mig til at forsømme min Fornøielse i Dag for at stikke ham ihjel.

Cantarelli. Den uforskammet Knægt! Ja der er

Folk, som er saa uartig! Og hvad hedd' den lill' Fyr, som Du stak igjennem?

Comminge. Beville! Du veed, han er nylig afgaaet fra Pagerne. Skylden er ikke min! jeg har længe havt en grændseløs Taalmodighed med ham. Jeg troer ikke at Job, Taalmodighedens Patron, kunde været høfligere mod Djævlen end Din Ven Comminge har været imod den snaksomme Stær. Snart paastod han imod mig, at de mailandske Vaaben vare bedre end de flanderske, snart at hans Kappe havde et smukkere Snit end min; forleden Dag pralede han i Girots Vertshuus af, at hans bretagnske Hoved kunde taale mere Champagne, end mit — og endelig i Gaar, ved Enkedronningens Fest — Isabelle tog sine Handsker paa og tabte den ene — jeg var tilstede — lige tæt ved — og dog springer den Galning til, tager Handsken op og trykker den til sine Læber inden han giver hende den. For Fanden! hvad var derved at gjøre? jeg greb ham i Armen: I Morgen sees vi i Klerkevænget! Men der havde vi da ikke været endnu. Baaden var paa Midten af Floden da Klokken slog ti i Louvre; jeg brændte af Lyst til at følge med Jagten og bad Roerkarlen at standse, vi traf — ved det første Stød faldt han i Vandet! O Gud forlade ham den Tid, han har spildt for mig.

Cantarelli. Ah, det er utroligt! Du maa altid hav' Umag' med at lær' de unge Mennesker, hvordan de skal lev'!

Comminge. Hvad skal jeg gjøre? de ere uforbedrelige.

Cantarelli. **Povero** Comminge! altid de plag' Dig. Men, **carissimo** Obrest! vi maa afsted; den Jagt vil snart være her. **Ah**, den Dronning af Navarr'.

Ellevte Scene.

De Forrige. Margaretha. Isabelle. To Pager.

Margaretha. I her, Marquis Comminge? Min Broder spurgte om Eder paa Jagten.

Comminge. Kongen?

Margaretha. Ja, han forfølger endnu en Raabuk. Jeg er træt; jeg vil hvile mig et Dieblik hos min Guddatter, som eier dette Værtshuus. Vi have ladet vor Bærestol blive i Skoven. Jeg beder, at I vil hente os her, naar Kongen tager bort.

Comminge. Jeg er usigelig lykkelig ved at ledsage Eders Majestæt!

(Gaaer.)

Cantarelli. **Illustrissima Signora!** vi skal gjør' som I befal.

Margaretha. Hvorledes bliver Maskeraden i Aften Signor Cantarelli?

Cantarelli. **Superba, Maestà!** jeg skal bliv' Scaramouche og dands den Sarabande.

(Gaaer.)

Margaretha (til Pagerne). Jeg behøver Eder ikke!

(De gaae.)

Tolvte Scene.

Margaretha. Isabelle.

Margaretha. Endelig ere vi et Dieblik alene, bedste Veninde! og jeg kan skjænde paa Dig, ret af Hjertens Grund!

Isabelle. Paa mig, Eders Majestæt?

Margaretha. Ja, paa Dig. Hvorfor denne mørke Sørgmodighed midt i alle Hoffets Glæder? denne Foragt for vore unge Cavalerers Hylding? — aldrig Smiil, altid Sukke!

Isabelle. Tilgiv mig, hvis jeg mishager Eders Majestæt; det er imod min Villie og gjør mig meget ondt.

Margaretha (smilende). Hvem siger, at Du mishager mig, kjære Pige?

Isabelle. Men I er dog utilfreds med mig.

Margaretha. Ja, det er jeg; men min Moder endnu mere. Ved det sidste Bal hos Kongen sagde hun til mig: For den hellige Jomfrues Skyld, Margaretha! hvad tænker dog denne lille Gascognerinde at hun er her for? Hun er smuk, og lukker sig inde hos Dig, for ikke at lade sig see! Hun klæder sig simpelt, er mørk, tankefuld — hun kjeder sig. Man har sagt mig, at hun vil tage bort fra Paris! Ved St. Denis! siig hende dog min Datter! at hun ikke er ret klog. En forældreløs Pige, som har store Godser i Navarra — hun tilhører den franske Krone. Man maa stække den lille Dues Vinger; før hun skal flyve bort fra Louvres Taarne, før skal jeg sætte hende — saa calvinistisk hun er — til Abbedisse i St. Claræ Kloster.

Isabelle. Hvad hører jeg? og med hvad Ret? Da jeg fulgte Eder til Paris, min Dronning! havde I bestemt kun at blive her nogle Dage og naar I drog tilbage til Eders Gemal, vilde I bringe mig til min Fædreneborg.

Margaretha. Det var min Bestemmelse; min Moder havde en anden. Jeg er i Fængsel.

Isabelle. Og I kan udholde denne Behandling? I kan lee af de strafværdige Daarskaber, her begaaes?

Margaretha. Jeg? — ja — nei — som Du vil! Om jeg smiler, hvad gjør det til Sagen? Vi ere i Louvre, min gode Pige! der udtrykke Ansigterne ingenting.

Isabelle (levende). Saaledes kan jeg ikke føie mig efter Omstændighederne. I beskytter mig og jeg elsker Eder; men alt Andet i Louvre, denne Troløshedens Bolig, er mig forhadt — og dens Luft er mig en Gift.

Margaretha. Isabelle!

Isabelle. O Gud! hvor jeg er ulykkelig!

Margaretha. Du græder? vær rolig, kjære Veninde!

Finale.

Margaretha.

Du til Navarras Bjerge kun higer,
Og her Du føler bitter Qval?

Isabelle.

Ak, min Lykkes Stjerne kun opstiger
I min elskte Fædrenedal!

Romance.

1.

Om mit Hjem staaer et Minde
Præget dybt i mit Bryst,
Og jeg Fryd kun kan finde
Dvæler jeg ved det med Lyst.
O, lyt venlig til min Klage,
Du, som mig Dit Venskab gav!
Giv mit Hjem mig tilbage
Eller skjænk mig blot en Grav!

2.

Fuglens Qvad klang fra Skoven
Huldt i Morgenens Fred,
Snekken let fløb paa Voven
Naar Maanen smilte ned;
Saa svandt blidt min Ungdoms Dage,
Uskyld Fred mit Hjerte gav —
Giv mit Hjem mig tilbage
Eller skjænk mig blot en Grav!

Margaretha.

Dog jeg maa Dig den Plan afsløre,
Som Kongen selv har fattet med Dig.

Isabelle.

Hvordan? lad hans Villie mig høre?

Margaretha.

Han Dig bortgifter.

Isabelle.

O Skræk for mig!

Margaretha.

Du bæver for Kjærligheds Lænker?

Isabelle.

O, jeg ahner kun bitter Qval!

Margaretha.

En Mand da Livets Held Du skjænker.

Isabelle.

Og jeg dets Sorger kun føle skal!

Margaretha.

En Mand, hvis Slægt staaer nærved Tronen, —

Isabelle.

Vee mig!

Margaretha.

Dig ønsker til sin Brud!

Isabelle.

Hans Navn?

Margaretha.

Blandt Tappre bærer han Kronen.

Isabelle.

Hans Navn?

Margaretha.

Er Comminge.

Isabelle.

Store Gud!

Margaretha.

Du blegner, Pige! jo af Skræk.

Isabelle (vaklende).

Jeg døer!

Margaretha (holder paa hende).

Kom til Hjælp! — O vær kjæk!

Trettende Scene.

De Forrige. Mergy.

Mergy (ilende).

Hvo kalder? Gud! min Elskte?!

Isabelle (i hans Arme).

Ha!

Margaretha.

Hvad? Mergy! I er her?

Isabelle.

Mildt Dit Blik paa mig hviler,
Du atter nær mig staaer!
O Haabets Engel os huldt tilsmiler,
Af Glæde høit mit Hjerte slaaer.

Mergy.

Jeg henrykt til Dig iler
Og salig nær Dig staaer!
Ja Haabets Engel os tilsmiler,
Af Glæde høit mit Hjerte slaaer.

Margaretha (smilende).

Hun henrykt mod ham iler;
I deres Blikke Glæden staaer!
Sorgen svandt, fro hun smiler —
Hendes Barm for ham slaaer!

Fjortende Scene.

De Forrige. Comminge. Cantarelli. Nogle Gardere,
(som blive staaende paa Landeveien).

Comminge (til Garderne).

Til Paris tager Kongen sin Vei.

Isabelle (forlader Mergy hurtigt).

Comminge?

Mergy (hæftig, ved sig selv).

Min Rival!

Margaretha (gaaer imellem dem).

O forraad Dig blot ei!

Comminge (til Cantarelli).

En Ubekjendt?

Cantarelli.

Min Ven det er,
Og fra Bearn han kommer her!

Margaretha (høit til Mergy).

Herr Gesandt! af Eders Hænder
Fra min Gemal jeg sikkert faaer et Brev?

Mergy (rækker hende knælende et Brev).

Saa lyksalig jeg blev,
At bringe det han skrev!

Comminge (sagte til Cantarelli).

Mon Kong Henrik ham sender?

Cantarelli.

Det tvivler jeg ei paa.

Comminge (med et gjennemborende Blik paa dem).

Ha, see hvor Øiet brænder;
De forvirrede staae!

Margaretha (efter at have seet i Brevet).

Men Etiquetten maa Gesandten ei glemme;
For Kongen først I fremstille Jer bør, —
Min Broder maa i Naade selv bestemme
Om I paa mig, hans Søster, hilse tør.

begge

Margaretha (ved sig selv).

I hans Blik Vreden luer,
Der er Had i hans Sjel;
Men min List, hvis han truer,
Værner om deres Held!

Mergy (ved sig selv).

I hans Blik Vreden luer,
O, det spaaer os ei Held!
Men vee ham, hvis han truer,
Thi Hævnen flammer i min Sjel!

eengang.

Isabelle (ligeledes).

Ved hans Blik angst jeg gruer
Og bæver for mit Held;
Thi vee mig, hvis han skuer
Den Flamme, jeg har dulgt i min Sjel!

Comminge (med Øiet paa de Elskende).

Hendes Blik hæftigt luer,
Oprørt er hendes Sjel;
Han maa døe, hvis han truer
Mig med Tab af mit Held!

Cantarelli (ved sig selv).

Mergy han mørkt beskuer,
Vi faae vist en Duel;
Naar saa hans Øie luer,
Han vil slaae Folk ihjel!

Femtende Scene.

De Forrige. Girot. Nicette. Deres Venner. De to Pager og Garderne (som staae i Baggrunden).

Skaren.

Jubel for Dig, o Dronning! skal tone!
Du fromt til Folket smiler ned!
Som Dydens Løn af Gud Du fik en Krone;
Vi offre Dig vor Kjærlighed!

Margaretha.

Er Du der, vakkre Nicette?
Og i Pynt — hvad betyder dette?

Girot (til Nicette).

Du Majestæten sige bør,
At, ved mig, Din Lykke Du gjør!

Nicette (til Dronningen).

Deel, høie Gudmoer! min Glæde,
Jeg som Brud staaer pyntet her;
Thi jeg i Morgen skal træde
For Altret med den Herre der!

Margaretha.

Gid Dig Lykken troe ledsage!

Cantarelli (spøgende).

Hvad, Girot! hun Dig —

Girot (bukker).

Vil tage!

Margaretha (til Nicette).

Kom i Aften smukt til mig
Og en Medgift jeg Dig giver.

Girot.

O, af Fryd forrykt jeg bliver!
(til Nicette).
Til Louvre jeg selv gaaer med Dig!

Margaretha.

Ja, kom i Aften til mig!
(Trompeterne forkynde, at Kongen tager bort).

Comminge.

Her Kongens Bud!

Isabelle (sagte).

O, brist mit Hjerte!

Cantarelli.

Vi maae afsted!

Mergy (sagte).

Ha bittre Smerte!

Comminge (som holder Øie med Mergy).

Hans Blik er mørkt!

Margaretha (sagte til Isabella).

Saa fat Dig dog!

Cantarelli.

Afsted! afsted!

Comminge.

Følg Kongens Tog.

Garderne.

Afsted med Kongens Jægertog!

Isabelle.

Min Dronning! jeg for Eders Trone
Med Bøn om Bistand knæler ned;
Kun I den Skjæbne kan forsone,
Som truer nu mit Hjertes Fred!

Mergy.

Høit Jubelqvad omkring mig tone,
Og Sorg mit Mod dog bøier ned;
Hvis ei jeg Skjæbnen kan forsone,
Da har jeg tabt min Sjelefred!

Cantarelli.

Eben! man bære kan en Krone
Og dog bliv' Slav' af Kjærlighed;
Jeg seer den Dronning fra sin Trone
Seer ømt til Herr Gesandten ned!

Margaretha.

Mit største Held er, fra min Trone
At see paa Lykkelige ned!
Fat Mod! jeg Skjæbnen skal forsone
Og Dig gjenskiænke Held og Fred!

Comminge.

Jeg troer, at bag Margrethas Trone
De har søgt Ly for Kjærlighed!
Vee ham! selv om han bar en Krone
Han da for mig skal segne ned!

Skaren.

Vor Jubel høit for Dig skal tone,
Som fromt til Folket smiler ned!
Du fik, som Dydens Løn, en Krone,
Vi offre Dig vor Kjærlighed!

Samsang.

(Dronningen gaaer; Alle ledsage hende undtagen Mergy, som med Dinene følger Isabelle, og standser ved Døren. Tæppet falder).

Anden Act,

Sal i Louvre. I Baggrunden er en stor Dør igiennem hvilken man, naar den aabnes, seer en Hovedtrappe paa hvis første Trin to Gardere holde Vagt; desuden en lille, med Gardiner tildækket, Glasdør, som gaaer ud til Haven.

Første Scene.

Isabella (kommer og aabner Døren i Baggrunden; hun er urolig og synes at vente nogen).

Arie.

Mindet blidt skal drage
Tidens Slør tilbage
Fra min Barndoms Dage
Da jeg var lykkelig!
Trods Kongens Bud, trods Had og Qval,
Mergy! kun Din jeg blive skal!
O, Margarethas blide Hjerte
Er rørt for min Kjærligheds Smerte;
Den Hulde mig smilende bad:
„Vær, elskte Barn! rolig og glad!"
Gud! o hør min Klage!
O, skjænk mig tilbage
Glædens svundne Dage!

O, hør Du mig
Bønfalde Dig! —
Haabets Stjerne blidt opstiger,
Sorgens dunkle Sky alt viger!
Atter Glædens Dage
Vende vil tilbage,
Sorgen jeg forjage
Vil ved Haab, o Gud! til Dig!

Anden Scene.

Isabelle. Margaretha.

Isabelle (som seer Dronningen). O, der er hun!

Margaretha. Slette Efterretninger. Jeg har sagt til Kongen, at Du ønskede Udsættelse for at sætte Comminges Bestandighed paa Prøve; jeg har frembragt alle mine smaae Usandheder med den største Snedighed af Verden; men jeg har syndet uden Nytte, jeg har arbeidet uden Gavn, Kongen blev vred, jeg blev stødt og det endtes med at vi skiltes ad efterat jeg havde forsikkret ham, at jeg ikke kom paa Maskeraden.

Isabelle. Jeg har sagt Eders Majestæt, det gjælder mit Liv. Siden jeg har seet ham, som deeltog i min Barndoms Lege, som jeg elsker med saamegen Ømhed og som min Fader kaldte Søn —

Margaretha. For alting, tal sagte og bort med al Fortvivlelse; den duer ikke her i Landet. List, mit Barn! List! Stol paa min; den har før hjulpet mig ud af Snaren og i min Henriks Arme.

Isabelle. Hvad? I troer da, at der er endnu et Middel?

Margaretha. Kun eet; men et ufeilbarligt.

Isabelle. Og det er?

Margaretha. Nu — det er — at Du flygter med Din Barndomsven!

Isabelle. Gud! Jeg som har arvet et uplettet Navn, som er den Sidste af en Familie, hvis Ære jeg bør bevare — jeg skulde tage bort med ham alene? Nei, jeg elsker ham altfor høit.

Margaretha (smilende). En ypperlig Grund! Jeg vidste ikke, at det er nødvendigt at have Folk, naar man skal reise med dem. Dog, jeg billiger Din Klogskab; thi jeg bruger min Fornuft ypperligt i Hjertets Anliggender, naar de angaae andre! — Nu vel! saa bliver det nødvendigt, at jeg hemmeligen faaer Dig gift, til Trods for Kongen og den frygtelige Comminges Skinsyge. Jeg har allerede grublet paa Sagen; Sammensværgelsen udvikles i mit Hoved — jeg har endogsaa tænkt paa en Medsammensvoren og bestilt ham herhid.

Cantarelli (udenfor). **Bene! bene!** hoppe kun dygtigt all' sammen for at bliv' i Aand'!

Margaretha. Hører Du ham?

Isabelle. Hvad? denne Italiener?

Tredie Scene.

De Forrige. Cantarelli.

Cantarelli (træder ind). Jeg siig det, det er godt! Fornøie Jer! jeg skal meld' den lill' Guddatter hos hendes høie Gudmoer!

Margaretha. Hvem er der?

Cantarelli. Lill' Nicetta, som er kommen med sin **caro sposo** den Girot; de har faaet sin Spøg med de

Masker, som samler sig derind' for at gjør' Prøv'. **Maestà** har befalt dem komm' her!

Margaretha. Ret strax. Men nu er det kun Eder jeg ønsker at tale med.

Cantarelli (med Complimenter). **Umilissimo servo!** — jeg er her! Jeg har mig kun giv' Tid at lægg' min Maskedragt, som jeg havd' kast paa for at prøv' den **balletto.**

Margaretha. Meget vel! men hør mig, Signor Cantarelli! Hele Hoffet taler om Eders sjeldne Talenter; I har et glimrende Rygte, er den snedigste Intriguant, Italien nogensinde har skjænket os, og min Moders Stjernetyder har læst i Planeterne, at I engang skal bære en Cardinalshat.

Cantarelli. Ha! ha! ha! ikk' dum den Læsning!

Margaretha. Tvertimod. Men inden I begynder at omstøbe den hellige Faders Cabinet, vil jeg forsøge Eders diplomatiske Talenter i en Kjærlighedsaffaire.

Isabelle (sagte). Hvad vil hun sige ham?

Cantarelli (sagte). **Una confidenza d'amore!** nu har jeg gjort min Lykk'!

Margaretha. For vi gaae videre, vil jeg imidlertid sige Eder, at det er Jer umuligt at afslaae mig Eders Tjeneste; thi jeg har Jer saa sikkert, som den Slemme har en Kjætter, og det koster mig blot et Ord, saa bliver Eders tilkommende Eminenze hængt paa Øieblikket.

Cantarelli (forbauset). Den **introduzione** er noget forgerlig til en galant Affair!

Margaretha (tager et Papiir frem fra Barmen). Ah, berømte Virtuos! I er altsaa en hemmelig Agent for Hu-

set Lorraine? Istedetfor at synge smægtende Romancer, sender I Hertugen af Guise et af Pavens Breve og er saa uforsigtig at skrive Eders Bemærkninger deri med egen Haand.

Cantarelli. **Calunnia scelerata!**

Margaretha (viser ham Papiret). See!

Cantarelli (sønderknust). Jeg besvim' om!

Margaretha (ondskabsfuld). Til Ulykke behandler min gode Fætter Guise Statssager paa samme Maade som Forretninger, der ere endnu sødere for hans Hjerte. Disse Helte i Kjærlighedens Rige have deres svage Øieblikke, og en af mine Pager har fundet dette velsignede Brev i Marquise de Saunes Værelse (lægger det sammen med Ondskab og stikker det atter ind paa Barmen). Der er det! det hører mig til; jeg kunde more Kongen med at lade ham læse det, eller ogsaa løbe det igiennem med Politielieutenanten. Men jeg gjemmer det her, — som en Reliquie — hvis I udfører min Plan.

Cantarelli (kaster sig paa Knæ). **Maestà!** jeg sværg' ved alle de Helgener, som er i gansk' Italien —

Margaretha (rask). Det er nok; vi have ingen Tid at spilde. I skal faae Alt at vide. Tal, Isabella!

Isabelle. Jeg vover ikke —

Margaretha. Du maa! skynd Dig!

Cantarelli (overrasket). **Cielo!** det er min lill' uskyldige **scolara**, som har den Kjærlighed?

Terzet.

Isabelle (til Cantarelli).

„Fly ei for Amors Lænker!"
I saa tidt har mig sagt,

„Salighed dem han skjænker,
Som knæle for min Magt!"

Cantarelli.

Sempre man i min Tale
Træffe Forstand **e morale!**

Margaretha.

O, en saa herlig Lære
Bør man lydig være!

Isabelle.

„Fly ei for Amors Lænker!"
I saa tidt har mig sagt,
„Salighed dem han skjænker,
Som knæle for hans Magt."

Margaretha.

Nei, fly ei Amors Lænker;
Thi en tryllende Magt
Lyksalighed dem skjænker,
Paa hvem han har dem lagt.

Cantarelli.

„O fly ei Amors Lænker!"
Det har jeg ofte sagt,
„Thi dem han Salighed skjænker,
Paa hvem de er lagt!"

Cantarelli.

Eben! troer I, at jeg har Ret?

Isabelle.

Jeg nu erfarer det!

Margaretha.

Dybt følte hun det i sit Hjerte,
Før af Eders Exempel hun lærte!

Cantarelli.

Det fornøi mig, hun bliv' skudt;
Men saadan gaaer det alle Glut!

Isabelle.

Ja, jeg Kjærlighed hylder,
Den henriver min Sjel;
Støvet dens Almagt skylder
Jordens saligste Held!

Margaretha.

Ja, hun Amor nu hylder,
Han indtog hendes Sjel;
Han hendes Bryst opfylder
Med sit salige Held!

Cantarelli.

Tutte amore hylder,
Vi bliv' Alle hans Træl,
Che il furbo opfylder
Med diletto vor Sjel.

Cantarelli (med Tilfredshed til Isabella).

Hvem er den amante jeg gjæt!
Comminge ganske vist er det.

Isabelle (hæftig).

Comminge! — o Gud! — I gjætter slet!

Margaretha.

I gjætter slet.

Cantarelli.

Jeg gjætte slet?

Isabelle.

Aldrig han mit Hjerte rører.

Cantarelli.

Cospetto! hvad er det jeg hører?

Margaretha.

Det er ei ham!

Cantarelli.

Hvem er det da?

Isabelle.

Jeg heller døer!

Cantarelli (sagte).

Oime! herfra
Angsten ved slige Ord mig jager!

Margaretha.

Nei, Mergy hende meer behager.

Cantarelli.

Den Herr Gesandt?

Margaretha.

Det gjætted I.

Cantarelli.

Og hun ham elsker?

Margaretha.

Til Raserie!

Cantarelli (skjælvende).

Og tør jeg ei, min Dronning! høre,
Hvad for den Elskov jeg skal gjøre?

Margretha.

Comminge I maa skuffe!

Cantarelli.

Gud!
Saa blæser han min Livslys ud!

Margaretha.

Husk dette Brev! adlyd mit Bud!
(hurtigt, med dæmpet Stemme).
For ham vor Plan at dølge
I selv i Aften skal
Min Isabelle følge
Som Cavaleer til Bal!
Da før jeg af min Broder
Et Ord i Vrede fik,
Erklæred jeg min Moder,
Jeg ei til Festen gik.
Naar høit Musiken klinger
Og Dandsen livligst er,
I hemmeligt mig bringer
Mergy til Døren der!
(peger paa Glasdøren).
I lystig Daarskabs Rige
Jer Scepteret tilfaldt
Og der I kan Jer snige
Igjennem overalt!
Den muntre Maskerade
Os Seiren lette kan —
Det er Jer Ambassade!
Afsted, udfør min Plan!

Cantarelli (ude af sig selv af Frygt).

O, Comminge mig dræber

Isabelle.

Hør Bøn fra Uskylds Læber!

Margaretha.

Forgjæves I at modstaae stræber!

Isabelle.

Min Skjæbne i Eders Haand er lagt!

Margaretha.

Veed I hvad jeg har sagt?

Cantarelli (bævende).

Jeg veed hvad I har sagt.

Margaretha.

Og I vil indgaae vor Pagt?

Cantarelli.

Si, jeg gaaer ind i den Pagt!

Isabelle (til Cantarelli).

Lad Uskylds Bønner Eder røre;
See Rædsler hvile om mit Fjed!
O, hvis I ei mit Suk vil høre,
Jeg skjælver for min Kjærlighed.

Margaretha (til Cantarelli).

Vor List de Elskende skal føre
Til Held fra denne Afgrunds Bred!
Trods Faren, Hjertets Røst vi høre
Og frelse trofast Kjærlighed.

Cantarelli (for sig selv).

Oime povero! jeg kan min Skriftemaal gjøre!
Jeg blier døe, for Comminge vil stikke mig ned!
Min Patron! nu en lille Mirakle Du gjøre!
Frels mig fra Gravens Bred!

(Margaretha og Isabelle gaae).

Fjerde Scene.

Cantarelli (alene; sønderknust).

Jeg kan føl' de iiskold' Draaber Vand spadseer paa

min Ansigt. **Misero me!** hvad skal jeg bliv' af naar jeg kommer **in faccia** af den gruelig Comminge? (Døren i Baggrunden aabnes). Han kommer! Jeg kan ikke styr' den **tremito** af mine Been! — og jeg skal paa Øienblik spring for den Kong — det bliv behageligt!

Femte Scene.

Cantarelli. Comminge.

Comminge (mørk). Er Du der?

Cantarelli. **Si, si, son io,** min elskte Kammerat! **sempre** for Dig at tjen' og vis' min Troskab.

Comminge. Stille! jeg er forstemt, ilde tilmode; jeg qvæles af en Mistanke — oh, jeg er utilfreds med hele Verden i Dag; ja jeg troer, at om det saa er Dig, saa —

Cantarelli. Mig?

Comminge. Ja; jeg har hørt, at Du har spiist Frokost med denne Adelsmand fra Navarra, Baron de Mergy; Du maa vide hvad der bragt ham herhid.

Cantarelli (sagte og bævende). **Oh Dio!** gid jeg havd' en Stol!

Comminge. Hør mig! Jeg var hos Enkedronningen da den unge Gesandt blev meldt. Lad ham komme, sagde Kongen; men han faaer kun en eneste Audience — og Catharina tilføiede strax med sit djævelske Smiil: Naturligviis; lad ham komme afsted! vi have galante Cavalerer nok her ved Hoffet, vi behøve ikke disse Sværmere fra Bearn og — det være nu Tilfælde eller Hensigt — i det samme hæftede hun sit gjennemborende Blik paa mig.

Cantarelli (sagte). Den Fruentimmer kan gjæt, som en Hexemester i **affari d'amore.**

Comminge. Saa faldt strax Vertshuset i Morges mig ind; Damerne vare forlegne, Mergy var urolig — han er Isabellas Landsmand — han kan have kjendt hende — (griber Cantarellis Arm). Ha! hvis det var sandt! dersom jeg opdagede Rænker omkring mig — Blod og Død! det hele Hof skulde staae for min Kaardespidse.

Cantarelli (sagte). Hvad man nu gjør' ved en Christen, som siig saadan?! — Ah, der jeg faaer en **superba idea!**

Comminge. Hvad siger Du?

Cantarelli (smilende). Jeg? — Ingenting! jeg har hørt med **silenzio**; jeg har Dig ladt tal' saalænge Du vil og kun mig vendt for at skjul' min Latter; ha! ha! ha! jeg var nærved at Latter mig qvæl'!

Comminge (fornærmet). Hvad? Død og al —

Cantarelli. Gansk' still'! (søger at formilde ham). Og vil Du nu sige mig, **dolce amico!** om Du ikk' er en lill' Smul' Nar? — Du skuld' hav' Rivaler? — Du altfor beskeden! det gjør mig ondt! Du troer, han er forelsk i Isabella? (fortrolig). **la regina** af Navarr' troer det ikk'.

Comminge. Hvad siger Du? Dronningen —

Cantarelli. Husk' Du den sidst' Gang **Marguerita** var i Gascogne? — der er opstaaet en lill' **passione amorosa!**

Comminge. Hvad? han har vovet —

Cantarelli. **Si**, han har vovet. Jeg vil Dig betroe Noget! Du skal see om jeg Dig elsk, om jeg Dig er troe.

Comminge. Du gjør mig utaalmodig.

Cantarelli. Still'! I Aften **Marguerita** lad' Isabell' dands paa Maskerad' og hun bliv her selv for at modtag' **in segreto** den unge Galning.

Comminge (munter). Er det muligt?

Cantarelli. Det er mig, som skal ham følg' til lill' Havdør.

Comminge (peger paa Døren). Den der?

Cantarelli. **Per appunto!**

Comminge (leende). O, nu begriber jeg Alt.

Cantarelli (ligeledes). Kan Du forstaae?

Comminge. Ja vist! Catharinas Blik —

Cantarelli. Og Sværmer fra Bearn —

Comminge. Det gjaldt hendes egen Datter.

Cantarelli. Det er moersomt! ikk' sandt?

Comminge. For Fanden! meget moersomt!

Cantarelli. Den stakkels Kong' af Navarr!

Comminge. Der sender ham som Gesandt.

Cantarelli. **Certo!**

Comminge. Saaledes gaaer det altid.

Cantarelli. **Sempre! sempre!**

(de lee begge af fuld Hals).

Comminge. Stille! der komme Maskerne. Jeg vil gaae til Isabella. (gaaer).

Cantarelli. Uf! — med hver Skridt jeg gaaer en Smul' dybere! oh! jeg bliv' snart caput!

Sjette Scene.

Cantarelli. Masker (af alle Slags). **Girot** (som man har iført en naragtig Dragt og tvinger til at dandse). **Nicette** (som bliver forfulgt og plaget af de Maskerede).

Maskerne.

Herlige Fest! Du aabner Glædens Himmel!
Muntecheds Gud boer midt i Maskers Brimmel!
Hil Festens Aand, den store Cantarelli!
Selv Kongen skal beundre hans Genie!

Astrologer (til de unge Piger).

Vil Du fra Aanders dunkle Rige
Høre Din Fremtids Fryd og Qval,
Vil jeg Dig strax af Stjernerne sige
Hvem Du Dit Hjerte skjænke skal!

Eremitter (ligeledes).

Kom her og skrift, min hvide Pige!
Skjuler Dit Hjerte Elskovs Qval,
Den skal ved min Formaning vige
Og jeg Dig ei forraade skal!

Alle Maskerne.

Ha! her Enhver er glad og fri,
Hil Cantarellis Festgenie!

Pigerne.

Hos Eremitter ei jeg skrifter,
Jeg veed hvordan man der gjør Bod,
Plads de med Synderinden skifter
Og kaste sig for hendes Fod!

Alle Maskerne.

Herlige Fest! Du aabner Glædens Himmel! o. s. v.

(Maskerne udføre forskjellige Dandse, hvorunder de komiske Characteermasker drille Nicette, som tilsidst aandeløs søger Beskyttelse hos Cantarelli).

Nicette.

O, jeg beer, min Herre!
Tag Jer dog af mig!
Ved min Angst, desværre,
Bedst de more sig!
Lad dem ei, min Herre!
Saadan drille mig!
Disse Eremitter
Kun paa Løier hitter;
Harlequin mig nys
Tigged om et Kys;
Pierrot Tosse spiller,
Men han sig forstiller,
Thi ved Haandtryk han
Viser god Forstand;
Hist en Troldmand spaaer mig,
At det heldigt gaaer mig;
Thi den Mand, jeg taer,
Er og blier en Nar!
Een i Kjolen trækker,
Een omfavner mig,
Og jeg Latter vækker
Kun ved mine Skrig.
Vær saa god at tage
Eder lidt af mig,
Thi det er en Plage
Saa at more sig.

Girot (til Cantarelli).

Tilgiv den Tosse, at hun klager
Og en Spøg saa forkeert optager!

Cantarelli (viser Nicette hen til en Læneſtoel).

Gaae, lill' donzella! hvile Dig!
(med et Suk, ved sig selv).
Ak gid man siig saadan til mig!

Syvende Scene.

De Forrige. Margaretha. Isabelle. Comminge.

Margaretha (tankefuld).

Jeg takker Jer, at Maskketoget
Giennem denne Sal I har bragt,
Den muntre Hob, som bølger broget;
Vil glæde Kongen med sin Pragt!

Cantarelli.

Med **ardore** jeg min Post beklæde!

Margaretha (med Ironie).

Men selv I viser ingen Glæde!

Cantarelli (seer sukkende paa Comminge).

Den stakkels Ven mig Smerte gjør.

Margaretha.

Husk paa, mit Bud I lyde bør!
Sig med til Dandsen Herr Girot begiver;
Men Du, Nicette! hos mig bliver!

(Alle ville gaae bort; Comminge, Isabelle og Cantarelli i Spidsen; i det samme aabnes Døren i Baggrunden, og Mergy kommer ned af Trappen med to Officerer foran sig; Alle standse.)

Ottende Scene.

De Forrige. Mergy. Officererne.

En Officeer (meldende). Kongen af Navarras Gesandt!

Mergy (til Dronningen).

Min høie Dronning! jeg den Ære nyder,
I Kongens Navn at betræde denne Hal,
Ved mig Grevinde Isabelle han byder,
At for hans Øie fremtræde hun skal!

Margaretha (sagte).

paa engang

Kongen høitideligt ham sender,
Der noget Stort skal foregaae;
Dog jeg, som hendes Elskov kjender,
Min kjække Plan udføre maa!

Mergy (sagte).

Hvorhen jeg end mit Øie vender,
Hos hende ham det møde maa;
Han Vreden i mit Hjerte tænder,
Og blodig Hævn jeg tænker paa!

Isabelle (sagte).

Kongen høitideligt ham sender;
Jeg føler Hjertet ængsteligt slaae,
Dog ei den Ild, som i det brænder,
For Magtens Villie skal forgaae!

Comminge (sagte).

Kongen høitideligt ham sender;
Mon her jeg Noget frygte maa?
Ha, for min Haand han Livet ender,
Hvis ei mit Ønske jeg kan naae!

Cantarelli. Girot. Nicette. Maskerne.

Kongen høitideligt ham sender;
Hvad mon der dog skal foregaae?
Mod hende Alles Blik sig vender!
Jeg kan Gaaden ei forstaaae,
Dog snart vi maae den opløst faae!

Margaretha (til Mergy).

Men jeg min Længsel ei kan dølge;
O fortæl Jer Sendelses Følge.

Mergy.

Som Kong Henriks Mand og Tjener
For Frankrigs Drot jeg fremstod;
Med den Kraft, mig mit Kald forlener,
Lød mit Ord for Tronens Fod!
Jeg sagde: Skal Kong Henrik tælle
Iblandt sine Venner Dig,
Da vor Dronning og Isabelle
Til hans Hof maae begive sig!

Comminge (sagte).

Han vil hende fra mig rive!

Margaretha.

Nu hvad Svar mon han da give?

Mergy.

„Siig Din Herre, hvis han vender
Sig selv til Vor Majestæt,
Maaskee i hans egne Hænder
Til hans Dronning Vi lægge Vor Ret;
Men hvad der angaaer den Pige,
Han fordrer, Vi frigive skal, —
Vi vil for hende Vor Villie Dig sige —
Før hende hid til denne Hal!"

(med)

Margaretha (til Cantarelli).

I min Befaling nøie kiender,
Udfør den kjækt, vi seire maa!
De, før det muntre Festlag ender,
Skal frelste, ved vor Iver, staae.

Cantarelli (til Dronningen).

Certo! jeg den Befaling kjender,
Og jeg den kjækt udføre maa;
Men at jeg derved Livet ender,
Oime! det tør jeg vedde paa!

Eengang.

Mergy.

Hvorhen jeg end mit Øie vender o. s. v.

Comminge.

Kongen høitideligt ham sender o. s. v.

Isabelle.

Kongen høitideligt ham sender o. s. v.

Girot. Nicette. Maskerne.

Kongen høitideligt ham sender o. s. v.

Alle (idet de gaae).

Afsted nu til det muntre Bal,
Hvor vi os herligt fryde skal!

(Mergy rækker Isabelle Haanden med Ærbødighed; Comminge bemægtiger sig hendes anden Haand; de gaae saaledes alle Tre op af Trappen, fulgte af Cantarelli, Girot og Maskerne; Dørene lukkes).

Niende Scene.

Margaretha (som tankefuld og i hæftig Bevægelse kaster sig i en Lænestol). **Nicette** (i Baggrunden).

Nicette (ved sig selv). Gud skee Lov! nu fik vi da et Øieblikks Rolighed og jeg kan komme til at hilse paa min Gudmoder! (nærmer sig til hende). Min naadigste Gudmoder! jeg er kommen her efter Eders Befaling og har ventet en heel Time —

Margaretha (reiser sig uden at see hende). Kongen lader dem begge kalde paa eengang? Og hvorfor?

Nicette. Naadigste Gudmoder! jeg kommer —

Margaretha (gaaer frem og tilbage i hæftig Bevægelse). O, der stikker en skjændig Plan under.

Nicette (som stedse følger efter hende). Min gode, naadigste Gudmoder —

Margaretha. Hvor jeg beklager dem! De elske hinanden saa inderligt.

Nicette. Min allernaadigste Gudmoder —

Margaretha. O! jeg vil frelse dem! Jeg har nu eengang sat mig det i Hovedet.

Nicette (skriger utaalmodig). Min eiegode Gudmoder!

Margaretha (seer hende; men er stedse fordybet i andre Tanker). Ah, det er Dig, Nicette? — ja, ja! — Din Medgift — jeg veed det nok — jeg husker det.

Nicette. Hvis I giør det — det er mig kjært; men det er ikke Alt. Min Mand er saa forfængelig, og han beder Eder, saavelsom jeg, at I vil være saa naadig at være tilstede ved Vielsen.

Margaretha. Ved Vielsen? hvorfor ikke? Det er jo i Morgen — ikke sandt?

Nicette. Jo, om Aftenen Klokken sex. Det vil vist ikke være Eder ubehageligt; thi I sætter over Floden i Aftenkjølingen.

Margaretha (mere opmærksom). Hvad siger Du? — i hvilken Kirke skal I da vies?

Nicette. I den vor Eiendom ligger til, naadigste Gudmoder! i Kapellet ved Klerkevænget.

Margaretha (med Hæftighed). O, hende har Himlen sendt mig!

Nicette. Kommer I saa?

Margaretha. Ja, det lover jeg Dig, og jeg tager min Kapellan med mig.

Nicette. Eders Kapellan?

Margaretha. Naturligviis; jeg vil have, at han skal vie min Guddatter.

Nicette. Nei, er det muligt!

Margaretha (levende). Hør, Nicette! og læg nøie Mærke til — (Døren i Baggrunden aabnes) Gud! der kommer allerede Nogen tilbage! Gaae ind i mine Værelser og vent mig der. Denne Vei; — gaae, jeg skal strax være hos Dig!

Nicette (idet hun gaaer). En Hofkapellan! See det er noget andet! Vi havde ikke andre end en stakkels Barfoddermunk!

Tiende Scene.

Margaretha. Comminge.

Comminge (i hæftig Bevægelse). Ah, allernaadigste Dronning! jeg er henrykt, ude af mig selv af Glæde! — og Kongen har befalet mig, at underrette Eder om min Lykke.

Margaretha. Forklar Eder tydeligere.

Comminge. Vi vare neppe komne ind til Kongen før han tog Isabelles Haand, lagde den i min og vendte sig til Mergy. Herr Gesandt! sagde han til ham, denne unge Grevinde skal ikke behøve at forlade Vort Hof for at søge en Ægtefælle saa langt borte; Vi skjænke hendes Haand til Marquis de Comminge. Gaae; bring Vort Svar til Kongen Eders Herre — Eders Sendelse er til Ende.

Margaretha. Hvad hører jeg? — Hvorledes! — Man viser Kongens, min Gemals Gesandt saa liden Opmærksomhed? Man befaler ham paa en saa uhøflig Maade at reise?

Comminge (sagte og smilende). Ah, det er det, som fortørner hende.

Margaretha. Og Baron de Mergy er formodentlig strax taget bort?

Comminge. Ja, Eders Majestæt! men maaskee —

Margaretha (sagte og i Bevægelse). Ah, det forandrer Alt! han kan ikke komme!

Comminge (sagte og leende). Hun er ude af sig selv.

Margaretha (sagte). Cantarelli tør paa ingen Maade føre ham herhid.

Comminge (i en smidig Tone). Jeg seer, min allernaadigste Dronning! at Baron de Mergys Bortreise baade forundrer og krænker Eder; men maaskee kunde man bevæge Kongen til —

Margaretha. Mig? — o hvad kommer det mig ved? Intet kan forundre mig; Dronningen af Navarra er fattet paa Alt. God Nat, Herr Marquis! vend tilbage til Maskeraden; Lykken kalder Eder; jeg — jeg bliver ene; jeg er i Unaade; jeg vil læse, skrive, drømme — o jeg veed ikke selv hvad — jeg holder undertiden af Eensomhed. (med Hæftighed, idet hun gaaer). Der er ikke et Dieblik at spilde!

Ellevte Scene.

Comminge (alene; leende).

Jo — det klæder hende smukt at lade som hun er kjed af Verden, naar den ømme Mergy om et Dieblik skal indfinde sig ved denne Dør og — O List! o Coquetterie! (efteraber Dronningen). Jeg er fattet paa Alt! jeg holder undertiden af Eensomhed! (leende) Ja, det troer

jeg! Eensomheden er altid behagelig — naar den Elskede er tilstede! — Men, paa min Ære! den Baron de Mergy interesserer mig, siden jeg har faaet at vide, at han elsker Dronningen. Ja, jeg finder, at han er en elskværdig, vakker Cavaleer; jeg vil tilbyde ham min Tjeneste, og hvis jeg kan bidrage til at forlænge hans Ophold i Paris — (man hører Nogen banke paa Havedøren) Hæ? — ah for Fanden! det var moersomt nok om han, just som jeg taler om ham — (der bankes igjen) man bliver ved at banke! — paa min Ære! det er uhøfligt at lade ham staae udenfor, og — hvorvel jeg ikke er indviet i Sagen — jeg lukker ham op! Her er det Tilfældet, som gjør Alt og det kan være, at det kunde bringe mig i Yndest hos Margaretha.

Tolvte Scene.

Comminge. Mergy.

Comminge (lukker sagte op). Kom ind, kom ind, Herr Baron!

Mergy (meget overrasket). Hvad seer jeg?!

Comminge (lukker igjen). Tys! — Eders Overraskelse er høist naturlig; I ventede neppe at blive modtaget af mig.

Mergy. I maatte ogsaa blive overrasket, Herr Marquis! men formodentlig har I vidst —

Comminge. O min Gud! alle Ting! I skulde komme hemmeligt til denne Dør; jeg var her og jeg lukkede den op.

Mergy (sagte). Skulde vi være forraadte? (høit) Det er sandt, jeg kom —

Comminge (munter). Det er nok, siger jeg. For Himlens Skyld! blot ingen Forklaring! det behøves ikke. Sagen er ganske ligefrem; I er yndet af Dronningen, som har et følsomt, medlidende Hjerte — fortræffeligt! O, jeg er selv altfor forelsket til at jeg skulde forundre mig over, at I ogsaa er det. Uheldigviis behøver Eders Kjærlighed et tættere Sløer over sig end min; I er nødt til at skjule den sande Hensigt af Eders Reise til Paris.

Mergy (sagte). Min Gud! hvad er det han siger?

Comminge. Man vil ikke skjænke Navarra Gjenstanden for Eders Ønsker tilbage; I maa reise ene, og denne kongelige Befaling er Jer meget ubehagelig.

Mergy (som neppe kan tvinge sig). Herr Marquis! jeg kan ikke begribe i hvad Hensigt I fører dette Sprog til mig.

Comminge (leende). Naa! I spiller den Hemmelighedsfulde? det er ikke smukt! Og til hvad Nytte? Troer I, at jeg er skinsyg over at see en Bearner komme for at bringe en Skjønhed ved det franske Hof sin Hylding? Nei, nei! I kan være ganske rolig! jeg er altfor lykkelig til at misunde Andre. Jeg er i Dag i et yderst tjenstfærdigt Lune og jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at Eders ømme Ønsker maae naae deres Maal.

Mergy (bryder ud). Ha! det er formeget!

Comminge (overrasket). Hvad feiler Eder?

Mergy. Denne Spot —

Comminge (let). Spot? — hvorledes? fordi der er et Smiil om mine Læber, og jeg morer mig over en Sag, som ikke har noget Sørgeligt ved sig, saa synes I min kjære Baron! at troe —

Mergy (meget hæftig). Ja! — da I kjender mit Hjertes Hemmelighed og den Kjærlighed, som bestemmer min Skjæbne, saa vil jeg ikke taale, at min Ulykke morer Eder og bliver en Gjenstand for Eders Stiklerier.

Comminge (meget forbauset). Er I gaaet fra Forstanden?

Mergy. Lad os ende denne Spøg.

Comminge. Hvad for noget? ende?

Mergy. Forstaaer I mig ikke?

Comminge. Paa min Sjel! jeg tvivler næsten paa det.

Mergy. En ridderlig Kjæmper, og kjender saa lidet til dette Ords Betydning?

Comminge. En Udfordring?

Mergy. Jeg spiller Eders Rolle.

Comminge. Paa min Ære! det er noget Nyt for mig!

Mergy. Jeg skal vise Eder, at ved Kongen af Navarras Hof —

Comminge. Hvad der?

Mergy. Taaler man ingen Uforskammethed.

Comminge (hæftig). Uforskammethed?! (bider sig i Læberne og samler al sin Koldblodighed.) Fanden maa vide hvorfor han altid jazer mig Narrene paa Halsen.

Mergy. I forstaaer mig altsaa?

Comminge. O! meget godt! vær I ganske rolig! I tiltaler mig saaledes, at jeg ikke kan svare med andet end Kaardestød! Det gjør mig ondt; men jeg er nødt til at vise Eder hvad det betyder at kalde Comminge en Uforskammet.

Mergy (hidsig). Spar mig for Eders Pralerier!

Comminge. O, ingen Støi, ingen Opsigt — det er uædelt, dumt!

Mergy. I har Ret; altsaa —

Comminge. I Morgen.

Mergy. Og hvor?

Comminge. I Klerkevænget, naturligviis!

Mergy. Hvad Tid?

Comminge. Om Aftenen Klokken syv.

Mergy. Saa sildig?

Comminge. Jeg har just nu tiltraadt min Tjeneste ved Hoffet og er ikke min egen Herre i fire og tyve Timer; det er ikke min Skyld, at I har valgt Eders Dag saa slet.

Mergy. Det er nok!

Finale.

Mergy (med dæmpet Stemme).

Blodig Hævn!

Comminge (ligeledes).

Ja, men stille!

Mergy.

Død og Fald!

Comminge.

Død og Fald!

Mergy.

Men vi Alt dølge ville!

Comminge.

Der Intet røbes skal!

Begge.

Tid og Sted
I jo veed

Comminge.

Vi kjæmpe —

Mergy.

Skjult og uden Pral!

Begge.

Men taus! til Ingen tal!

Trettende Scene.

De Forrige. Cantarelli.

Cantarelli (forskrækket, da han seer dem).

Ah! Begge her? — hvad skal jeg sii?

Comminge (til Cantarelli).

Hvad nu?

Cantarelli.

Den Bal er forbi!

Comminge.

Hvorfor?

Cantarelli.

Den Kong selv Skyld deri!
Med Isabelle da han dandse
Saa mist' hun alle Sandse.
Hun besvim' saa ganske ned
Og Kong lod hold' op dermed.

Mergy.

Gud!

Comminge.

Til Hjælp!

Cantarelli.

Har inge Nød!
Der hun kommer; er ikk' død!

Fjortende Scene.

De Forrige. Isabelle. Girot. Maskerne.

(De komme ned af den store Trappe; Isabelle støtter sig paa en af de qvindelige Masker; Comminge iler hende imøde, ledsager hende ind i Salen og fører hende hen til en Læneſtoel.)

Alle.

Hun er svag; o vær stille!
Nu herfra vi tage ville;
Ved Søvn vi styrkes skal
Og saa i Morgen igjen paa Bal!

Comminge.

Siig, hulde Brud! hvorfor Du blegner.

Isabelle (med Tvang).

O, Dandsens Larm bedøver mig!

Femtende Scene.

De Forrige. Margaretha. Nicette.

Margaretha (til Nicette, idet de komme).

Husk vel, jeg paa Din Iver regner.

Isabelle (sagte, da hun seer Mergy).

O Gud! han her opholder sig!

Margaretha (seer ogsaa Mergy).

Mergy! Kongens Bud trodser I?

Nicette (sagte til Dronningen).

Er det ham?

Margaretha (ligeledes til Nicette).

Ja, følg ham nu; men tie!

Mergy (træder frem og staaer imellem Dronningen og Isabelle).

Min Dronning og I, Naturens Datter!
Engang Skjæbnen skjænke Ier Fred!
Farvel! maaskee vi sees ei atter,
Min Pligt mig kalder i Morgen afsted!

Margaretha (til Mergy).

Fjernt fra Henriks Hjerte,
Fængslet og forladt,
Skjuler jeg min Smerte
Taus i Glemsels Nat!
Haan Din Dronning saarer,
Alt mit Held forsvandt;
Mine Veemodstaarer
Tidt ved Mindet randt!

Cantarelli (sagte, til Comminge).

See, hun græder Taarer.

Comminge (leende).

Ja, for sin Gesandt.

Alle.

Hendes Sorg mig saarer;
Veemods Taarer
Paa hendes Kind nedrandt!

Comminge.

Tid og Sted —

Mergy.

Jeg jo veed!

Nicette (sagte til Mergy, idet hun viser ham et Brev)

Følg med mig, taus og stille!

Mergy (sagte).

Hvad, et Brev?

(til Nicette.)

Nu velan?

Margaretha (til Cantarelli).

Følg med mig!

Cantarelli (sagte).

Oime! nok en Plan!

Margaretha.

Endnu de frelses kan!

Girot (til de Maskerede).

Vær i Morgen min Gjæst!
Det er vor Bryllupsfest.

Margaretha.

Dæmp, min Isabelle! Din Smerte,
Den Elskte til Dit kjærlige Hjerte
Snart glad Du trykke kan!
Jeg med Mod skal udføre min Plan,
Mergy Du i Morgen skal kalde Din Mand!

Isabelle (med Blikket paa Mergy).

paa

O Du Din Smerte
Ei dølge mig kan,
Knust er Dit Hjerte,
Jeg nær Gravens Rand!
Men kjærlig tænker
Jeg evig paa Dig,
Med ømme Lænker
Elskov fængsler mig,

Og selv hiinsides Gravens Rand
Din Pige kjækt Dig følge kan!

Comminge (med et Blik paa Mergy).

Jeg Din Kamplyst skal stille,
Du har fundet Din Mand —
Dog vi Alt dølge ville! —
Da jeg at tjene ham tænker
Han just mig bittert krænker!
Min Gud! jeg troer, at han
Har af Kjærlighed tabt sin Forstand;
Thi falde han maa, jeg ei frelse ham kan!

Nicette.

Ved min Gudmoers Forstand
Snart de seire ville,
Naar vi blot hendes Plan
Udføre taus og stille!
Ak, for Elskovs bittre Smerte
Jeg har et følsomt Hjerte —
Jeg min Hjælp ei nægte kan!

Mergy.

Knust er mit Hjerte,
Ei haabe jeg kan,
Jeg flyer med min Smerte
Til mit Fædreland;
Dog evig til Dig
Elskov fængsler mig,
Og selv hinsides Gravens Raand
Jeg, Elskte! kjækt Dig følge kan!

Cantarelli.

Min Forstand staaer ganske stille!
Hun igjen har en Plan. —
Jeg ulykkelig Mand!
Paa Comming' jeg med **tremito** tænker,

Faaer han viid' mine Rænker
Han strax stik død mig kan!

Girot.

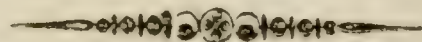
De, som min Fest beære ville,
God Viin og Glæde finde kan!

Maskerne.

Vi til Dit Bryllup komme ville!
Hædres bør saa net en Mand;
Du os sikkert vente kan!

Sang.

(Margaretha gaaer, ledsaget af Isabelle og Cantarelli. Girot, Nicette, Mergy og de Maskerede gaae ud paa høire Side og Comminge gaaer op af Trappen i Baggrunden. Dækket falder.)

Tredie Act.

Et Partie af Klerkevænget. I Baggrunden sees Seinen og paa dens anden Side ligger Louvre. Paa den ene Side er et Rækværk, som omgiver et Stykke af en landlig Dandseplads.

Første Scene.

(Ved Dækkets Opgang danner Skuepladsen et livligt, afvexlende Billede. Man seer Spadserende af enhver Rang og alle Stænder; Gjøglere, Kagemænd, Børn, som spille Boldt; andre, som gynge. I Midten af Skuepladsen dandse nogle Bysvende med Tjenestepiger.)

Nicette (og nogle af) **Bryllupsgjæsterne** (see paa det levende Malerie). **Bysvendene og deres Formand.**

Alle.

Her i den skjønne Have,
Kjølig ved Aftnens Luft,
Udgyder Floras Gave
Yppigt sin milde Duft!
Lystigt vort Liv heniler
I dette Glædens Hjem;
Amor og Bachus smiler
Skjelmsk bag hver Hække frem.

Nicette (til dem, som staae hos hende).

Lad os en lille Tour nu gjøre!
(Stolt.)
Som Værtinde jeg vil Jer føre!

Formanden (til Bysvendene

Kammerater! kom og hør!
Der Madammen jeg seer at spadsere;
Vi, som Mandens Venner, bør
Hende høfligt gratulere!
(bukker for Nicette.)
Herr Girot, vor gode Ven —

Nicette (neier).

Han strax vil være her igjen!
Det største Bord han lader dække;
Thi alle hans Venner skal spise her.

Bysvendene (ivrigt).

Hans bedste Ven jeg er!

Formanden (til de Andre).

Dands nu igjen; stil Jer atter i Række!
(Til Nicette, idet han byder hende Haanden.)
O skjænk mig en Dands denne Gang?

Nicette (artig).

Jeg for i Dag mig undskyldt beder;
Men hvis en Vise morer Eder
Saa vil jeg synge strax; dands I saa til min Sang.

Bysvendene.

O vær saa artig! froe vi vil
Dandse til!

Vise.

Nicette.

1.

I Ungdoms glade Dage
Georgette raabte tidt:
Lad Amor Hjerter tage;
Han skal aldrig faae mit!

Doz engang Fløitens Toner
Og Aftensolens Glands
Rev under Skovens Kroner
Den Sorgfrie hen til Dands.
Eia! tag Dig i Agt!
Munter Dands kan Seiren lette
Naar Amor mod Foragt,
Georgette!
Vil listig sætte
Sin Magt!

Alle (medens der dandses Rondo).

Naar Amor mod Foragt,
Georgette!
Vil listig sætte
Sin Magt,
Saa tag Du Dig i Agt!

Nicette.

2.

Enhvers Beundring nyder
Robert, hvor Dands man har;
Til Vals han hende byder
Og hun Æren modta'er.
Omslyngt af ham hun svæver
Let hen i Dandsens Larm;
Og Glæde gjennembæver
Hyrdindens unge Barm!
Eia! tag Dig i Agt!
Munter Dands kan Seiren lette
Naar Amor mod Foragt,
Georgette!
Vil listig sætte
Sin Magt!

Alle.

Naar Amor mod Foragt o. s. v.

Nicette.

3.

I Valsens Sving han stjæler
Et Kys fra Rosenmund,
Hun ved hans Side dvæler
Henrykt den Aftenstund;
Men, ak! da Maanen stiger,
Den hendes Taarer seer;
Og nu de unge Piger
Tidt hvidske skjelmsk og leer;
Eia! tag Dig i Agt!
Munter Dands kan Seiren lette
Naar Amor mod Foragt,
Georgette!
Vil listig sætte
Sin Magt!

Alle (som før).

Naar Amor mod Foragt,
Georgette!
I listig sætte
Sin Magt,
Saa tag Du Dig i Agt!
(To Baade roe forbi paa Floden.)

Formanden.

O, man nu sig fornøier
Med hurtigst at roe;
Det bliver Løier
At see kan I troe!

Alle.

Afsted! afsted!
Der er jeg med!
Her i den skjønne Have,
Kjølig ved Aftnens Luft,

Udgyder Floras Gave
Yppigt sin milde Duft!
Lystigt vort Liv heniler
I dette Glædens Hjem,
Amor og Bachus smiler
Skjelmsk bag hvert Hække frem!
(De ile bort.)

Anden Scene.

Nicette. Girot (kommer med et meget alvorligt Ansigt, standser Nicelte, som vil gaae bort med Sværmen, og fører hende taus ned i Forgrunden.)

Nicette. Naa, hvad skal det betyde? hvorfor holder Du paa mig? Jeg er ogsaa nysgjerrig efter at see dem roe omkaps. Lad mig gaae og more mig med de Andre.

Girot (høitidelig). Kone! Ægtefælle! vi have nylig aflagt det hellige Løfte for Altret; men jeg havde ikke troet, at man kunde være i saa ondt Lune den første Dag, da man har naaet Lyksaligheden.

Nicette (kigger ham ind i Ansigtet). Hvad for noget?

Girot. Jeg er meget ærgerlig i mit Hoved, Madame Girot!

Nicette (efteraber ham). Og hvorfor det, Herr Girot?

Girot. Um! det veed Du meget godt. I Gaaraftes, da vi gik fra Louvre, løb Du fra mig for at hænge Dig ved Baron Mergys Arm; han er taget ind i mit Værthuus; ved Aftensmaden sad Du og gjorde Miner og Diekast til ham, saa at jeg var færdig at blive gal; jeg spiste ikke en Smule, jeg sad hele Tiden og smaamukkede og Du — Du spurgte mig slet ikke hvorfor.

Nicette (i samme Tone). Jeg har slet ikke lagt Mærke til noget af alt det, Herr Girot!

Girot (ivrig og vranten). Men det er just det, som slet ikke er smukt. Naar et Menneske, som holder af et Fruentimmer, seer suurt, saa er det bare for at hun skal mærke det. Kort sagt, det maa Du vide: det har slet ikke været nogen behagelig Nat for mig og jeg har ikke bestilt andet hele Dagen end at lure paa Dig. Vil Du nu bare være saa god at sige mig, hvorfor Du i Morges ved Daggry havde det Stævnemøde med den fremmede Baron ved Kapellet, hvorfor I gik derind med hinanden og hvorfor jeg, da jeg løb efter Jer, fandt Dig ganske alene at staae og gabe paa et Malerie, bare for at skjule Din Forlegenhed?

Nicette. Nu vel, Du mistroiske Menneske! ja! jeg har skjult Baronen —

Girot. Naa? — saa der stikker dog Noget under?

Nicette. Der stikker Meget under. Men hvad kommer det Dig ved?

Girot. Hvad for noget? hvad det kommer mig ved? — I maa vide, min kjære Kone! at naar Mandfolkene i min Familie have giftet sig, saa har det været fordi de vilde tage dem selv en Kone; men ikke for at skaffe Kongen af Navarras Gesandter en!

Nicette (i samme Tone). I maa vide, min kjære Mand! at naar Mandfolkene i Jeres Familie gaae saa høit til Veirs, at de gifte sig med en Guddatter af Dronningen af Navarra, saa have deres Koner andet at bestille end at sladdre med deres Mænd.

Girot. Jo, det er ogsaa den Rette! gjør Du Dig

kun til af Din Gudmoder! det er èn Kone, som holder Ord! Hun kom godt til Vielsen! Jeg har ikke seet andre end hendes Kapellan.

Nicette (fortrolig). Dumme Menneske! — Hvad siger Du da om de to Damer, som sadde tilslørede imedens vi stode for Altret?

Girot. I den Stol med Gitterværket for?

Nicette. Og som bleve der med Kapellanen, da vi gik og Dørene bleve lukkede?

Girot. Hvad! Dronningen er her?

Nicette (kaster en Pengepung til ham). Det gjør mig ondt for Dig! — Der, det er min Medgift, Du uskyldige Sjel!

Girot. Men hvorledes gaaer det til?

Nicette (seer ud). Stille! Døren til Kapellet aabnes.

Girot. Der kommer Nogen.

Nicette. Luk Dinene og lad os gaae.

Girot. Hvorfor?

Nicette. Kom, siger jeg! Du duer ikke til Hofmand.

Girot. Men denne Hemmelighed?

Nicette (trækker ham med sig). Saa kom dog! Gud bevares hvor disse Borgerfolk dog ere dumme! (de gaae).

Tredie Scene.

Margaretha. Isabelle. Mergy.

Margaretha (med dæmpet Stemme).

Duo

Det er skeet! Lysets Fader
Nu Jer skjænke sin Fred,
Dog hans Blik ei forlader
Reen og tro Kjærlighed!

I en Lykke blev givet,
Som er tabt for min Sjel;
Jeg gjenfødes til Livet,
Naar jeg seer Eders Held!

Isabelle og Mergy (ligeledes).

Du er Min! Lysets Fader
Har modtaget vor Eed,
O hans Blik ei forlader
Reen og tro Kjærlighed!
I, min Dronning! har givet
Os det saligste Held,
O, vi selv ei med Livet
Kan betale vor Gjæld!

(eengang.)

Margaretha.

Husk Klogskab kun os skjærmer.

Isabelle.

Hvor lyksalig jeg er!

Mergy (sagte).

O Gud! sig Tiden nærmer!
Comminge snart er her!

Isabelle.

Vil som en Drøm ei Alt forsvinde?

Margaretha.

Ei Dit Held skal forgaae!

Mergy (sagte).

Hvor skal en List jeg finde
For dem herfra at faae?

Isabelle.

Til mit Hjem —

Margaretha.

Glad Du iler!

Isabelle.

Der jeg Fred —

Margaretha.

Finde skal!

Isabelle.

Haabet mildt —

Margaretha.

Dig tilsmiler!

Isabelle (henrykt).

Ja ved ham!

Mergy (sagte).

Hvilken Qval!

Isabella.

Dig, mit Hjem! —

Margaretha.

Hvor hun gløder!

Isabelle.

Jeg skal see!

Margaretha (betragter hende med Ømhed).

Skjønne Brud!

Isabelle.

Og med ham!

Mergy (sagte).

Snart han møder!

Isabelle.

Ja, med ham!

Mergy (sagte).

Store Gud!

Isabella.

Skuffer Drømme ei mig,
Men tilhører jeg Dig?

Mergy.

Nei, ingen Drømme skuffe Dig,
Min Elskte! Du tilhører mig!

Margaretha.

Hans Haand har gjort Dig lykkelig!

paa eengang.

Margaretha (med dæmpet Stemme).

Det er skeet! Lysets Fader
Nu Jer skjænke sin Fred,
Dog hans Blik ei forlader
Reen og tro Kjærlighed!
Jer en Lykke blev givet,
Som er tabt for min Sjel;
Jeg gjenfødes til Livet,
Naar jeg seer Eders Held!

Isabelle og **Mergy** (ligeledes).

Du er Min! Lysets Fader
Har modtaget vor Eed,
O hans Blik ei forlader
Reen og tro Kjærlighed!
I, min Dronning! har givet
Os det saligste Held,
O vi selv ei med Livet
Kan betale vor Gjæld!

Fjerde Scene.

De Forrige. Cantarelli (bleg, meget nedslaaet og indhyllet i en stor brun Kappe).

Cantarelli (idet han træder ind). Ah! der er le persecutori miei!

Margaretha (seer ham). Cantarelli! — Naa, kommer I da endelig?

Cantarelli. Maestà! her staae Eders vittima infortunata!

Margaretha (munter). Min Gud! hvad feiler Eder? o, hvilket bodfærdigt, blegt Ansigt! — Og hvorfor har I indsvøbt Eder i denne store brune Kappe, hvori I seer ud som en spansk Munk!

Cantarelli. Jeg fryse; jeg har en Febre! jeg er caput! Illustrissima Signora! hvad er det for en labirinto I har mig lok' ind i! Jeg ikk' har faaet Søvn paa min Oie den heel Dag og den gansk' Nat, og for gjør mig meer ulykkelig endnu, jeg har maat syng' Barcarolle for den Enke-Dronning til den mezza notte.

Margaretha. Hvorfor?

Cantarelli. For mollificare sin Hjert' og sin Or, og for at faae den Pas til at kunde komm' igjennem de Porte om Natten. (Giver Dronningen et Stykke Papiir).

Margaretha. Lad mig see!

Cantarelli. O, der feile ingeting! En Cavaleer og sin Page. Jeg har gjort en favola, jeg har sagt den var for mig, at jeg havd' en radunanza med en lill' Dam' udenfor By. Jeg har aldrig lyv' saa slemt, for oime! jeg har slet ing' Lyst at snakk' med smukke Pig'.

Margaretha (til Mergy). Fortræffeligt! pas nøie paa dette Papiir! (til Cantarelli) Har I sørget for Heste og en Pagedragt?

Cantarelli. **Apunto** Klok' ott' de skal vær' udenfor den Klerkevæng'.

Margaretha. Friske Heste paa Veien?

Cantarelli. Bestilt — Alt bestilt! **Oh Dio!** jeg vild' ønsk', at alting var saa sikkert for mig, som for den **cavaliere** de Mergy.

Margaretha. Men min Gud! saa hold dog op at klage!

Cantarelli. **Maestà!** det er **impossibile!** Nu jeg efter al den **fastidio**, jeg har havt, skal jo om en Dienblik igjen bliv' tvung' til at træk min **spada** ud for at tjen' **il povero** Comminge!

Mergy (sagte og hæftig). Gud! om han sagde —

Margaretha (ivrig). Comminge!

Isabelle (forfærdet). Er han her?

Cantarelli. Ikk' endnu; men han komm' snart.

Margaretha. For at fægte?

Cantarelli. **Senza dubbio!** — Han har sig kjed' siden Gaar Morges, og for at jeg skal more mig ogsaa, han har mig gjort til sin Secundant.

Margaretha. Og med hvem skal han fægte?

Cantarelli. Jeg veed ikk'.

Mergy (sagte). Til Lykke for mig!

Cantarelli. Han har mig bar' kunn siig to Ord i min Or'. **Sua Maestà il Ré** var der for at tag' til St. Cloud.

Margaretha. Jeg troede, at Comminge skulde spise hos Kongen.

Cantarelli. Si, han ogsaa spiis hos ham; han ikke behøver meer end fem Minut for expedeer sin Mand.

Isabelle. Hvis han traf os her!

Cantarelli. Ah Dio! Gud bevares! det var ikk' godt! I maae gaae fra den Plads — her det er, han skal mød' sin adversario!

Mergy (til Margaretha). Han har Ret, Eders Majestæt! I har brugt Girots Bryllup til Paaskud for at forlade Louvre; da Natten nærmer sig vilde det maaskee være klogt om I viste Eder ved Festligheden.

Margaretha. Og I?

Cantarelli (peger paa Mergy). Han? Jeg skal ham skiul' her i Nærhed hos en Bademester; og naar den orologia paa Louvre slaae ott' —

Margaretha (til Mergy). Kommer I her; jeg fører hende i Eders Arme —

Cantarelli. Og saa — afsted paa Hest!

Margaretha (til Isabelle). Ja, kom da, bedste Veninde! lad os undgaae Mistankens og Skinsygens Blik.

Mergy (hastende paa deres Bortgang). Farvel!

Cantarelli (til Dronningen). Ikke glemm' —

Margaretha. At naar Klokken slaaer otte paa Louvre —

Cantarelli. Saa I vær her.

Isabelle (til Mergy). Farvel! (hun gaaer med Dronningen).

Mergy. Himlen vaage over hende.

Femte Scene.

Mergy. Cantarelli.

Cantarelli (vil trække Mergy bort med sig). Komme nu med mig, Baron!

Mergy (omfavner ham). Ha! I har reddet mig!

Cantarelli. Qual trasporto!

Mergy. I har revet mig ud af en skrækkelig Forlegenhed ved at hjælpe mig til at faae dem herfra.

Cantarelli. Che c'è?

Mergy (seer sig omkring i hæftig Bevægelse). Ha! lad ham nu komme, jeg er færdig! lad ham nu komme!

Cantarelli. Hvem?

Mergy. Comminge.

Cantarelli. Che dice!

Mergy. Det er med mig han skal fægte.

Cantarelli (skrigende). Comminge!

Mergy. Ja!

Cantarelli. Cielo!

Mergy. Tie stille! jeg seer Nogen komme.

Cantarelli. Ma, mi dica —

Mergy. Stille! der er han.

Sjette Scene.

De Forrige. Comminge.

Comminge (leende). Gud være med Eder, I Herrer! Kongen har opholdt mig for at vise mig Planen til en nye Procession af Bodfærdige og Pilegrimme — et nyt Maskeradeoptog! — o det vil blive moersomt! Kongen

loe af fuld Hals, og min Pligt befalede mig at lee endnu stærkere — det har opholdt mig; men nu er jeg her for at afgjøre vort lille Mellemværende.

Cantarelli (sagte, idet han nærmer sig). Hvor han er fornøiet — jeg begrib ingeting;

Mergy (til Comminge). Saa afsted, Herr Marquis!

Comminge. Med Fornøielse; thi jeg skal spise i St. Cloud. Men det er sandt — (peger paa Cantarelli). her er min Secundant; hvor er Eders?

Mergy. Jeg har ingen.

Cantarelli (sagte). O, **il buon' uomo!**

Mergy. Jeg kjender Ingen i Paris, og desuden —

Comminge (seer ned af en Allee). O det siger Intet. Jeg skal snart finde en Anden; jeg overlader Eder Cantarelli, han kan fægte paa Eders Side.

Cantarelli (sagte). Satan har mig fat!

Mergy (hæftig). Vi spilde Tiden! vi To, under fire Øine, hvis I behager.

Comminge (leende). Hvad for noget? — uden Secundanter? — Hele Hoffet vil lee os ud!

Mergy (opbragt). Vi To alene, siger jeg.

Comminge. Meget vel; for at vise Jer en Tjeneste vil jeg da engang udsætte mig for at blive leet ud; I kan faae mig til Alt hvad det skal være. Nu, Cantarelli?

Cantarelli. Hvad behag?

Comminge. Gjør Din Pligt. Maal vore Vaaben.

Cantarelli (gaaer imellem dem). Det jeg ikk' tænkt paa. (til Mergy) Herr Baron!

Mergy (giver ham sin Kaarde). Der.

Comminge (tager Mergys Kaarde). Hvad skal det betyde? Hvad vil I med den? Det er jo en af min Bedstemoders Strikkepinde! — et uselt Stykke Meubel til at beskjærme sit Liv med! See her, tre Tommer kortere end min — Jeg veed kun een Udvei — byt med mig! tag min.

Mergy (tager sin Kaarde med Hæftighed). Ha! Guds Død! jeg vil ikke høre et Ord mere!

Comminge (spøgende). Ha! Guds Død! som I vil! Men jeg bryder mig ikke om at dræbe Jer. Kun een eller to smaae Skrammer for det fornærmende Ord, som foer Eder ud af Munden; og, paa min Ære! hvis I vil tage det tilbage —

Mergy (hidsig). Hvad anseer I mig for?

Cantarelli (vil stille tilfreds). Hvad for noget! det er for en Ord —

Comminge (tager Cantarellis Arm; munter). Det er utroligt! Han blev vred fordi jeg ønskede ham til Lykke med sin Kjærlighed.

Cantarelli (forbauset). Hans Kjærlighed?

Comminge. Ja! Du fortalte mig jo om hans hemmelige Elskov, og i Spøg —

Mergy (griber Cantarellis anden Arm). Hvad hører jeg? — Hvad! det er Eder, som har forraadt os?

Cantarelli. Mig?

Comminge (leende). Forstaaer Du?

Cantarelli. Ingeting!

Mergy (i Vrede). Svar!

Cantarelli. **Piano, piano!** Herr Baron!

Comminge. See, nu faaer han igjen et Anfald.

Mergy (til Cantarelli). Usling!

Comminge. Men hvad Ondt —?

Mergy (ude af sig selv). Men jeg trodser Eder Alle, Forrædere, Medbeilere, hele det troløse Hof! Den jeg elsker, tilhører mig for evig og kun Døden skal adskille mig fra Isabelle.

Comminge (skjælvende af Harme). Isabelle!

Finale.

Comminge.

Hævn og Blod!

Cantarelli.

Jeg zittre!

Mergy.

Men hvad kan ham saa forbittre?

Comminge.

Hendes Navn —

Cantarelli.

Jeg er død!

Comminge.

Han har nævnt.

Cantarelli (forvirret).

Saa det lød!

Comminge (til Cantarelli).

Og den Løgn Du udbreder,
At Margaretha han tilbeder?

Mergy (forfærdet).

Store Gud!

Cantarelli (i største Forvirring).

Ja, man har —

Comminge (afbryder ham med Heftighed).

Altsaa holdt mig for Nar!

Cantarelli.

Buon amico! ak Naade!

Comminge.

Du mig lumsk tør forraade!

Cantarelli.

Jeg har troet —

Comminge (strækker Kaarden ud da han gaaer hen til Mergy, hvorved Cantarelli nødes til at springe tilside).

Skjælv da nu;
Efter ham kommer Du.
(til Mergy).
Min Brud Du tør tilbede?

Mergy.

Hun er min, trods Din Vrede!

Comminge.

Hvad? sin Haand —

Mergy.

Gav hun mig!

Comminge (rasende).

Blodig Hævn!

Cantarelli (bævende).

Jeg er Liig!

Comminge.

Ha! jeg vildt af Hævnlyst brænder;
Men slukkes den skal i Dit Blod!
Kom! snart Din Trodsen Du ender
I Støvet for min Fod!

Mergy.

Ha! jeg Frygt for Dig ei kjender;
Min Elskov styrker mit Mod!
Hvor hæftigt af Had Du end brænder;
Du skal segne i Dit Blod!

Cantarelli (rystende).

Ak, han i Grav' nu mig sender;
Jeg har tabt al min Mod!
Han ei, mens jeg ham kjender,
Var saa tørstig paa Blod!

paa eengang.

(Comminge og Mergy begynde at fægte.)

Syvende Scene.

De Forrige. Bysvendene med deres Formand.

Bysvendene.

I Herrer der,
Slaaes ikke her!

Comminge (til Formanden).

Afsted! afsted!

Bysvendene.

Nei, holder Fred!

Comminge (kaster sin Pengepung).

Der! men stands ikke Hævnens Flammer!

Formanden.

Gaaer ind imellem Lundens Stammer;
Jeg her min Pligt opfylde maa, —
Hvad om fra Louvren man Jer saae?

Comminge.

Du kjender mig?

Formanden.

Ja vist, og gjerne,
Til det er skeet, vi vil os fjerne;
Men der I bedre kan slaaes i Fred.

Mergy.

Saa følg mig da!

Comminge (stedse rasende).

Kom hurtigt med!

paa een=

Comminge.

Ha! jeg vildt af Hævnlyst brænder,
Men slukkes den skal i Dit Blod!
Kom! snart Din Trodsen Du ender
I Støvet for min Fod!

Cantarelli.

Ak han i Grav' nu mig sender;
Jeg har tabt al min Mod!
Han ei mens jeg ham kjender
Var saa tørstig paa Blod!

Mergy.

Ha! jeg Frygt for Dig ei kjender;
Min Elskov styrker mit Mod!
Hvor hæftigt af Had Du end brænder,
Du skal segne i Dit Blod

Byſvendene.

Sang.
See, vildt Diet brænder
Af det uſtyrligſte Mod,
Vee hans Fiende, han ſnart i Blod
Vil ſegne for den Tappres Fod!

(Comminge og Mergy gaae; Cantarelli vil tage Flugten; men Comminge griber hans Arm og ſlæber ham med.)

Ottende Scene.

Byſvendene (til hvem Formanden uddeler de Penge, han har faaet af Comminge.) **En Opvarter** (kommer og begynder at tænde Lygterne paa Dandſepladſen.)

Formanden.

Snart til Dands de ſamle ſig ville!
(Hemmelighedsfuldt)
Vi veed ei hvad her er ſkeet!

Byſvendene (gaae hen til et Steenbord).

Kom, vi Tærninger vil ſpille,
Som om vi har ſlet intet ſeet!
(De begynde at ſpille.)

Formanden (til to Byſvende).

I fjernt med Kampen Die holde maae!

De to Byſvende.

Vi gaae!

Formanden.

Naar I Rivalen ſee at bløde,
En Baad I ſkal tage og roe
Strax over Floden med den Døde
Til Munkene i Chaillot.

De to Byſvende.

Som vi gjør med alle Døde.

Formanden.

Ja, bring ham kun til Chaillot!
(De gaae.)

Bysvendene (medens de spille).

Hvad Galskab kan vel være
Saa stor, som en Duel?
Deri, af Lyst til Ære,
Man laer sig slaae ihjel!
Den Fryd, vi søge ville,
Er ei saa farefuld;
Med Liv de Narre spille;
Men vi med deres Guld!

(Det bliver mørkere.)

Niende Scene.

De Forrige. Girot.

Girot.

Til Dands Musiken nu Jer kalder.

Bysvendene.

Vi strax vil gaae
En Dands at faae!

Girot (sagte).

Om min Hjælp nu de mig bønfalder!
Det er nok snart den aftalte Tid;
Men disse Folk ei her maa blive,
Det ellers let kan vække Strid.

Bysvendene.

Endnu et Kast og saa til Dands vi os begive!

Hvad Galskab kan vel være
Saa stor, som en Duel?
Deri, af Lyst til Ære,
Man laer sig slaae ihjel!
Den Fryd, vi søge ville,
Er ei saa farefuld,

Med Liv de Narre spille;
Men vi med deres Guld!

(Louvres Klokke slaaer otte i det Fjerne; Bysvendene gaae ind i Indhegningen, hvor man seer Dandsende indtil Stykkets Ende. Ved Slutningen af Choret bliver det fuldkommen Nat.)

Tiende Scene.

Margaretha. Isabelle. Nicette. Girot.

Isabelle (med dæmpet Stemme).

Nu Timen er nær;
Den trofaste Ven
Skal møde mig her
Med Glæde igjen!
Mørkt Natten udbreder
Sit Slør om vort Fjed,
Mens Stjernen os leder
Til Hjemstavnens Fred!

Margaretha. Nicette. Girot
(med dæmpet Stemme).

Nu Timen er nær,
Den trofaste Ven
Skal møde (Dig / Jer) her
Med Glæde igjen!
Mørkt Natten udbreder
Sig om Eders Fjed;
Mens Stjernen Jer leder
Til Hjemstavnens Fred!

paa engang.

(I dette Øieblik sees en Baad paa Floden; en Bysvend staaer i den og holder paa et dødt Legeme, som er indhyllet i Cantarellis Kappe; en anden roer Baaden, i hvis ene Ende staaer en Fakkel.)

Nicette (seer Baaden).

Men stille! hist nærmer sig en Baad!

Isabelle.

O Gud! skal vi flye?

Margaretha (til Girot).

Giv os Raad!

Girot.

I har fortalt, Comminge skulde møde
Til Kamp i Aften —

Margaretha.

Ja!

Girot.

Vel! jeg troer,
Han atter lod et Offer bløde,
Og med Liget herfra
Nu til Chaillot man roer!
(De lytte og see tause hen imod Baaden).

Den ene Bysvend (til den som roer).

Stands Baaden lidt —

Den Anden (standser Baaden).

Og hvorfor?

Den Første.

Ved min Fakkel
Jeg saae, han rørte sig.

Den Anden.

Dumme Snak! han er død!

Den Første (som har seet paa Liget).

Ja, jeg tog feil; han er død!
(De roe videre)

Ellevte Scene.

De Forrige. Cantarelli (som er nærved at segne af Skræk og i største Uorden).

Cantarelli.

Jeg døer af Skræk! o! hvilken Stød!

Margaretha. Isabelle. Girot. Nicette.

Hvad er der skeet?

Cantarelli.

En stor Mirakel!
Ah, jeg fald' om!

Margaretha. Isabelle. Girot. Nicette.

O tal!

Cantarelli.

Jeg kan ei mere!

Margaretha. Isabelle. Girot. Nicette.

Hvad er der hændet?

Cantarelli.

Comminge —

Margaretha. Isabelle. Girot. Nicette.

Hvad han?

Cantarelli.

Kom her og duellere —

Isabelle (levende).

Og med hvem?

Cantarelli.

Mergy!

Isabelle (skrigende).

Gud! min Mand!

Margaretha. Girot. Nicette.

Hendes Mand!

Tolvte Scene.

De Forrige. Mergy.

Mergy (ilende).

Isabelle!

Isabelle (med et Skrig).

Ah!

Mergy.

Os Gud beskyttet har!

Cantarelli.

Comminge er død! Afsted! strax Flugten taer!

Margaretha. Isabelle. Mergy. Cantarelli. Nicette. Girot (indbyrdes og meget levende).

Afsted! afsted! modtag af mig
Et ømt Farvel! lev lykkelig!

Chor af de Dandsende.

Den muntre Sang
Til Glassets Klang
Skal hæve sig,
Mens froe og glad
I Dandsens Rad
Jeg svinger mig!

(Mergy og Isabelle ile rask afsted; Cantarelli ledsager dem; Margaretha støtter sig paa Nicette og følger dem med Øinene; Dandsen bliver ved; Dækket falder.)

